

# ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ



«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

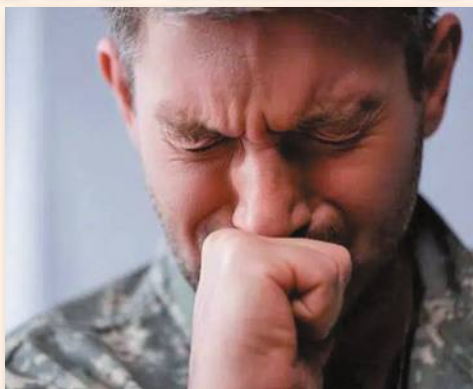
№ 9 (216)  
ВЕРЕСЕНЬ  
2022 РОКУ

## ЯК ВСЕМОГУТНІЙ БОГ ДОПУСКАЄ ЗЛО?

Бог знає, але не скаже. Для українців стара як світ проблема існування зла і всемогутнього благого Бога стала не просто теоретичною, а щоденно практичною. Багато жаклих речей, які не вкладаються в голову, відбуваються зовсім поруч. Історії про жакливі тортури військовополонених, катування цивільних на окупованих територіях тощо. У таких умовах питання, як Бог допускає таке жакливе зло, якщо може зупинити його вмить, стоїть зовсім по-новому.

Якщо просто сказати, що Бог дав людині право вибору, виходить, що Він доволі жорстокий і байдужий — бо все одно через вибір одних бути нелюдями і їхню жорстокість терплять інші. Якщо Бог існує, то, чесно кажучи, Він погано справляється зі Своєю роботою, принаймні в Україні. Чи Йому там на небі взагалі є діло до того, що відбувається на землі?

Це питання має два аспекти. Перший — апологетичний. Що сказати людям, які шукають інтелектуальну відповідь на цю проблему? Другий



— пасторський. Що, як і коли говорити тим, хто пережив жах на власному досвіді. Звісно, ці аспекти можуть перетинатися, але зазвичай ті, хто потребує пасторської опіки через нещодавно пережиту горе, найменше схильні сприймати логічні пояснення. У такі часи краще слухати й плакати з тими, хто плаче.

Якщо ж таки дійшло до апологетики, потрібно уважно розібратися у твердженні, що всемогутній і всеблагий Бог не допустив би зло, як би Він існував. Але про все по черзі.

Християнське розуміння всемогутності Бога передбачає певне обмеження Його дій, які пов'язані зі свободою вибору людини. Бог погодився

на обмеження Своєї всемогутності заради вільних відносин із людьми. А зупинення усякого зла проти волі людини унеможливило б цей вибір. Отже, всемогутність Бога Біблії не означає, що Він може робити все що завгодно. Чому Бог має попереджати зло однієї людини та дозволяти робити зло мені чи іншим?

Християнське розуміння всеблагого Бога включає розуміння, що Він має достатньо моральних причин для допуску всякого зла. Ці причини можуть бути нам невідомі з огляду на обмежені здібності нашого розуму. Але це не означає, що з Його вічної й досконалої перспективи не існує розумної причини допускати зло. Заявити, що такої причини не існує, означало би прирівнювати своє знання до абсолютного Божого всезнання.

Ми навіть не можемо уявити, якому злу Він заповіг, виходячи зі Свого розуміння про його наслідки. Зрештою, потрібно згадати слова Бога: «Бо ваші думки не Мої це думки, а дороги Мої то не ваші дороги, говорить Господь» (Іс. 55:8).

Це приводить нас до визнання, що у світі, особливо під час війни, існує безпричинне зло. Воно безпричинне тому, що ми не знаємо жодного пояснення йому. Але той факт, що ми цього не знаємо, не означає, що у Бога не може бути пояснення.

Зрештою, треба визначити, що таке зло. Мабуть, найкраще визначення таке: зло — це відхилення від того, як усе має бути. Люди схильні вважати, що

вони знають, як все має бути. Та щоб назвати щось злом, має бути розуміння добра. Звідки в нас уявлення про добро і хто його автор? Християни пояснюють проблему добра існуванням Бога.

Коли зібрати ці пункти до купи, виходить, що присутність зла у світі не робить віру в існування Бога нелогічною або нераціональною. Існування зла вказує на існування добра та його Автора. Ба більше, Бог в Ісусі показав Своє ставлення до зла. Страта Ісуса на хресті була брутальною і несправедливою. Без воскресіння Його смерть могла бути названа безпричинним і незбагненим злом. Але апостоли пояснювали, що Христос помер за наші гріхи (1 Кор. 15:3, Іс. 53:4-5). Він став невинною жертвою, прийнявши невинні страждання, щоб стати нашим Спасителем.

Люди в гніві кажуть, що Бога не існує з огляду на жакиття в Бучі, Ірпені чи Гостомелі. Але на кого вони гніваються, якщо Бога не існує? Дивлячись на те, що Ісус зробив для людства, як можна гніватися на такого Бога?

Він поруч, Він зійшов у безодню зла заради нас. Воскресіння Ж Ісуса пояснює причину незбагненого зла на хресті — це таємниця нашого спасіння. Бог відкрив нам пояснення цього зла, тож вірмо, що в Нього є пояснення і для всього іншого.

Бог знає причини, але Він не скаже. Бо Він вже сказав.

Едуард Борисов.

## У МАДРИДІ ВІДБУЛАСЯ ЗВІТНА КОНФЕРЕНЦІЯ УЦХВЄ У ЄВРОПІ



Зокрема, перша українська церква утворилася в Мадриді 2005 року. Проте систематична діяльність почалася 2016-го. На той час вже діяли 13 церков у Іспанії, Бельгії, Польщі та Німеччині. Ними опікувалися 19 служителів, а зібрання відвідували 950 осіб.

За шість минулих років вдалося відкрити ще 60 церков у 13 країнах. Отож на сьогодні маємо 73 чинні церкви у Бельгії, Іспанії, Італії, Люксембурзі, Німеччині, Польщі, Португалії, Румунії, Словаччині, Франції, Чехії, Швейцарії та Швеції. Зібрання відвідують близько 6 тисяч осіб, яким служать 117 пасторів, дияконів та місіонерів. За ці роки Бог дав благодать охрестити близько 600 людей і рукопокласти понад 40 служителів.

Про участь у праці звітували також відповідальні: за місіонерський відділ УЦХВЄЄ — Іван Іванчук; за відділ освіти — Ігор Вознюк; за відділ молоді — Віталій Лигун.

Делегати конференції із вдячністю згадували дорогу, якою їх вів Господь, свідчили про Його велику милість і благодать. І так само щиро дякували всім задіяним у праці служителям, членам комітету УЦХВЄЄ, церквам в Україні, школам, які відправляли місіонерів, усім, хто допомагав фінансами, а також

європейським національним п'ятдесятиницьким об'єднанням — за потужну підтримку і допомогу.

Старший єпископ УЦХВЄ Михайло Паночко висловив свої пропозиції щодо успішного розвитку місцевих громад, поділився підбадьорливим словом, подякував всім працівникам на ниві Божій в Європі за вірність і звершив за них молитву.

У рамках конференції 15-16 вересня відбулася зустріч партнерів місії «Сумка Самарянина». Ця організація допомагає європейським церквам УЦХВЄ реалізувати проект допомоги біженцям у Європі. Керівник проекту пастор Володимир Романюк поділився історією місії та висловив рекомендації щодо того, щоб ця праця була ще ефективнішою.

А ще були проведені семінари про служіння людям у кризових ситуаціях та з душеопікунства. Презентували автобіографічну книгу пастора Віктора Гайдучика «Перемога над Голафом», де автор описує особистий досвід виходу із глибокої кризи.

Учасники конференції дуже вдячні Богові за можливість взяти участь у такій чудовій спільності та готові з новими силами реалізувати отримані ідеї для служіння в Європі. Адже це служіння тільки починається!



16-17 вересня 2022 року у столиці Іспанії зібралося понад 130 делегатів із десяти країн для проведення першої звітної конференції церков УЦХВЄ у Європі. Були й гості — служителі з України, США, Естонії та Фінляндії. Головував на конференції старший єпископ УЦХВЄ Михайло Паночко.

У своєму детальному звіті відповідальний за діяльність УЦХВЄ в Європі Юрій Веремій детально описав вже звершену в цій царині працю. Єпископ поділився історією становлення та розвитку церков у Європі, нагадав про передумови цієї важливої праці.

## АЖ ДОКИ НЕ ПРИЙДЕ...

25 вересня 2022 року у м. Тойфені (Швейцарія) у новоутвореній церкві ХВЄ «Нове життя» було подвійне свято — не лише урочисте зібрання з нагоди Дня подяки Богові, а й рукопокладення на дияконське служіння Теодора Коломийченка, відповідально за служіння цієї церкви. Вітаємо нову громаду та бажаємо щоденного рясного благословення і нових звершень від Господа. Хай згідно з волею Його спасаються душі і Царство Боже поширюється в тій місцевості — аж доки Він не прийде.

Наш кор.



## А Я БУДУ СЛАВИТИ СПАСИТЕЛЯ...

Недавно мене вчили. Мовляв, ось Даниїл... Яким би тиранічним не був режим вавилонський — усіх переміг, і в полон забрав, навіть святого храму Єрусалимського розікрав — а Даниїл служив смиренно. І не мудрував. Саме так, мовляв, і роблять істинні баптисти. Смирення — великий подвиг...

А піду-но я до Даниїла, дізнаюся достеменно, що там і як. І — облом. Виявляється, нинішні вчителі хотіли мене обманути. Даниїл справді був у полоні. І режим був жорстоким, це правда.

А неправда в тому, що Даниїл смиренно покоровився безбожництву. Правда якраз у тому, що, ще будучи підлітком, він не

покоровився безбожному режиму. Навіть у простих питаннях, як-от їжа, режим дня, молитви до Всевишнього...

Уявляєте? Полонений хлопець. А всі духовні треби береже і звершує. Саме святість, вірність, непокіра бісівському режимові і стали причиною переслідування великого мужа Даниїла.

І коли на карту були поставлені не лише честь, не лише кар'єра, але й саме життя, Даниїл не зрадив себе і свою віру. Не зрадив і свого Бога. Не здригнувся. І не став пристосовуватися. І догоджати. І хотівати не став.

Як молився Богові, так і продовжував. І Бог зберіг його в ямі з левами. І тоді здригнувся цар. І здригнувся режим. І слава про Даниїла та його Бога пронеслася по всій імперії.

Отож, вчителі мої, славете імперію! А я буду славити свого Спасителя.

Юрій Сіпка.



**У Назареті із хвилюванням чекали приходу обіцяного Месії. Ізраїль був готовий до Його приходу, вони уважно спостерігали за тим, що відбувається, бо час настав. Народ Божий був, як сучасні християни, тому що більшість із нас очікує, що ми живемо в період Його Другого пришествя. Ісус сказав, що ми знатимемо часи і терміни, але не день і годину. Тому немає нічого дивного в тому, що ізраїльтяни знали сезон першого приходу Месії. Данііл у своїй книзі досить точно визначив часові рамки (Дан. 9:24-26), і фахівці з трактування Закону сказали мудрецам, де шукати немовля Христа (див. Мт. 2:4). Вони знали, що час настав, але чому тоді ми бачимо дивну реакцію людей: «І Він тут учинити не міг чуда жадного, тільки деяких хворих, руки поклавши на них, уздоровив» (Мр. 6:5).**

**«Н**е міг створити там ніякого чуда! Ісуса щось стримувало, щось буквально обмежувало Його дії. В інших перекладах цей факт також підкреслюється і роз'яснюється. Наприклад, у розширеному перекладі сказано: «Він не був спроможний створити там жодного чуда».

Виникає питання: чому Ісус не міг створити ніякого чуда в Назареті? Що стримувало Його? В інших містах Він здійснював дивні чудеса: сліпі прозрівали, глухі починали чути, кульгаві починали ходити, мертві воскресали. Це тільки деякі записані приклади. Дуже часто ми бачимо в Євангеліях, що Він зцілює безліч хвороб і немочі.

У чому ж різниця? Чому тільки деяких Він зцілює у Своему рідному місті? Відповідь знайдемо у словах жителів Назарету з попередніх віршів: «Як наставала ж субота, Він навчати почав у синагозі. І багато хто, чувши, дивуватися стали й питали: Звідки в Нього оце? І що за мудрість, що дана Йому? І

## КОЛОСАЛЬНА РІЗНИЦЯ

що за чуда, що стаються руками Його? Хіба ж Він не тесля, син Маріїн, брат же Якову, і Йосипу, і Юді та Симонові? А сестри Його хіба тут не між нами? І вони спокушались Ним... А Ісус їм сказав: Пророка нема без пошани, хіба тільки в вітчизні своїй, та в родині своїй, та в домі своїм» (Мр. 6:2-4).

Тож подивимося, що відбувається. Ісус повертається в місто, в якому виріс, і приходиться зібрання Божого народу в суботу. Усі зібрані в синагозі. Раптом Ісус встає і читає: «На Мені Дух Господній, бо Мене Він помазав...» (Лк. 4:18).

Люди розуміли, про що йшла мова, бо знали ці слова. Вони багато разів чули цей уривок із книги пророка Ісаї, однієї з головних пророчих книг, в якій говориться про прийдешнього Месію. Так само для нас прозвучала б Нагірна проповідь або молитва «Отче наш» — ми би прекрасно зрозуміли, що станеться далі.

Ісус продовжив: «... щоб Добру Новину звіщати вбогим. Послав Він Мене проповідувати полоненим визволення, а незрячим прозріння, відпустити на волю помучених, щоб проповідувати рік Господнього змилювання» (Лк. 4:18-19).

Тепер усім присутнім було незрозуміло лише одне: чому Писання читає цей неосвічений молодий чоловік з їхнього села, а не досвідчені рабини? І раптом — неначе вибух бомби. Ісус закриває книгу і проголошує: «Сьогодні збулося Писання» (Лк. 4:21). Потім Він розповідає про великі чудеса, здійснені в інших містах, і на цьому завершує Своє сильне пророче послання.

Що? Він усе сказав? Вони усе правильно почули? Він насправді сказав, що Він — один з тих, про кого пророкував Ісаї? Абсурд! Безумство! У жахливому невірстві люди почали казати один одному: «Це Ісус! Що Він взагалі творить? Що Він таке говорить?».

Можна собі уявити, як якась матуся каже: «Не може бути! Він вчився з моїм сином в одному класі». Інша, така ж поважна пані, могла б підтримати: «Його сім'я живе поряд з нами. Він грався з Борисом!».

Інші могли б пригадати: «Він зробив нам стіл, за яким ми щодня обідаємо! Він зробив нам стільці! Це син теслі! Що Він має на увазі, кажучи: «Дух

Господній на Мені»? За кого Себе вважає?».

Сьогодні ми би сказали: «Він грав у футбол з моїм сином!». Або: «Він разом з моєю дочкою вчився в математичному класі!».

На підставі власного розуміння Старого Завіту вони мали особисте уявлення про те, як прийде Месія. Ось ще один знайомий уривок з книги пророка Ісаї: «Бо Дитя народилося нам, даний нам Син, і влада на раменах Його, і кликнуть ім'я Йому: Дивний Порадник, Бог сильний, Отець вічності, Князь миру. Без кінця буде множитися панування та мир на троні Давида й у царстві його...» (Іс. 9:5-6).

Народ Божий чекав великого Царя, Того, Який прийде як надприродно мудрий і сильний завойовник. Вони чекали, що Він звільнить їх від римського гніту і створить незалежну націю. Він сяде на трон Давидів і правитиме довіку. Але коли Ісус прийшов як людина з народу, вчився з ними в одній школі, грався і сміявся разом з іншими дітьми на вулицях, робив меблі разом зі Своїм батьком, так само, як і вони, ріс у середовищі, де були мафія (збирачі податків) і повії, то, природно, що ті, з ким Він виріс, були засліплені. Вони не могли це вмістити. Скрізь і всюди вони кричали: «Ми не таким уявляли собі прихід Месії!».

Цей випадок разом з іншими в Писанні розкриває істину, яку важко зрозуміти: часто Бог посилає нам те, що треба, у такій упаковці, яка нам не сподобається. Чому? Для того, щоб ми знали, що Він — Бог, і ми не можемо передбачити Його дій. Неможливо знайти відповіді своїм розумом, ми повинні серцем шукати Його Самого і Його дари. Писання не можна інтерпретувати обмеженням людським розумінням. Має бути дихання Духа Божого. Лише Він дасть нам мудру пораду і покаже, як її правильно застосувати.

### Різкий контраст

Фарисеї так само, як і всі, шукали могутнього Месію — завойовника, героя, який би звільнив Божий народ від римського гніту. Вони з нетерпінням чекали Його пришествия, бо гадали, що теж правитимуть новим царством, встановленим в Єрусалимі.

## «ПРОКИНЬСЯ, ЄВРОПО!» — ГАСЛО ЩОРІЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ П'ЯТИДЕСЯТНИЦЬКОЇ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ СПІЛЬНОТИ



**Конференція WAKE UP EUROPE («Прокинься, Європо»), що проходила з 31 серпня по 2 вересня 2022 року у Швеції, у Стокгольмській церкві «Філадельфія» зібрала понад 200 делегатів із 32 країн Європи.**

Організатором заходу виступила П'ятидесятницька Європейська Спільнота (PEF) у співпраці зі своїми мережами — П'ятидесятницькою Європейською Місією (PEM), П'ятидесятницькою молодіжною спільнотою Європи (PYE), а також Європейською богословською асоціацією п'ятидесятників (ЕРТА). Такий масштабний міжнародний форум відбувся вперше після тривалої перерви, пов'язаної з поширенням Covid-19.

Українську делегацію на конференції очолював старший єпископ УЦХВС Михайло Паночко, який під час першого пленарного засідання представив братам і сестрам у Європі інформацію про служіння українських п'ятидесятників в умовах війни. Глави делегацій Швеції, Білорусі, Норвегії, Великої Британії, Бельгії та запрошений спікер із Нової Зеландії звітували про діяльність Церкви у різних сферах служіння — таких, як лідерство, розширення можливостей дітей і молоді, теологічні питання сучасності та проповідь недосягнутим народам світу.

Учасники конференції мали особливий час молитви за перемогу та мир в Україні і світі. Гість-договідач конференції, голова

П'ятидесятницької Світової Спільноти (PWF) доктор Біллі Вілсон говорив про важливість Божого помазання під час служіння розбитому світові, який сьогодні так потребує зцілення. Він закликав учасників шукати свіжого вливу Святого Духа. І Бог справді по-особливому відвідав це зібрання. Усі денні сесії, проведені PEF, PEM, PYE та ЕРТА, були дуже натхненними.

1 вересня PEF провела свою щорічну Генеральну асамблею з представленням річних звітів та обранням посадових осіб PEF: єпископ зі Швеції Пелле Горнмарк передав головування єпископу Марку Камінському з Польщі. Регіональні представники, які формують нову Президію PEF, виконуватимуть свої повноваження до 2025 року. Від східноєвропейських країн до Президії увійшли Анатолій Козачок (Україна) та Леонід Бірюк (Білорусь).

Під час заключного пленарного засідання Марек Камінський закликав присутніх, як вірних слуг Божих, взяти на себе відповідальність і з новою силою піднятися на місіонерській ниві. «Учитель довірив нам Європу!» — підкреслив він.

На завершення конференції відбулося спільне хлібопання — служіння, що підкреслює нашу духовну єдність. Христос і наша рішучість працювати разом допоможуть пробудити Європу у силі Святого Духа — переконані учасники конференції.

Наступну чергову конференцію PEF заплановано на 8-10 березня 2023 року у Варшаві (Польща).

Chve.org.ua

## МОЛИТОВНІ ДОМИ В МИКОЛАЄВІ ПЕРЕПОВНЕНІ

**Миколаїв — місто, яке чи не найчастіше в Україні піддається ракетним обстрілам з боку російських військ. Із боєм і жалем доводиться констатувати факти щодобових гучних вибухів, нових і нових руйнувань, поранень та жертв серед мирних людей. Водночас щонеділі та в будні, коли проводяться молитовні служіння, дома молитви п'ятидесятницьких церков міста переповнені. Більшість із відвідувачів раніше ніколи не були в євангельських церквах, а тому з великою цікавістю слухають Добру Звістку від Бога.**



У неділю зранку, ще задовго до початку зібрання, поруч із молитовними будинками можна побачити великі черги людей, які бажають пройти всередину. Приміщення церков не можуть вмістити всіх охочих, тому багато людей стоять просто неба.

Після зібрання людям роздають гуманітарну допомогу: і продуктові набори, і одяг. Сьогодні Миколаїв — нужденне місто, економіка майже не працює, тому люди потребують як духовної підтримки, так і

матеріальної.

Церква «Ковчег спасіння» (пастор Сергій Вівтюк) із перших днів війни активно займається благодійною допомогою нужденним: тут годують людей гарячими обідами, роздають продукти та одяг.

Церква «Благодать» (пастор Станіслав Фалій) розміщена в районі частих обстрілів. У ній проводяться молитви за зцілення, і сьогодні вже є багато свідчень про фізичні зцілення. Попри всю небезпеку в регіоні кількість людей на зібраннях постійно зростає, тож уже обговорюють необхідність проводити недільні зібрання у два потоки.

Служителі церкви «Віфанія» (старший пастор Вячеслав Кравчук) ефективно практикують душепопільницьку та навчальну роботу

з людьми, які приходять на зібрання.

Пресвітер Першої Миколаївської церкви Анатолій Зганянюк також свідчить про велику Божу роботу у Миколаєві. «Бог сьогодні послав пробудження на Миколаївщині, сіється Боже Слово. Ми даємо людям і земний хліб, і духовний. Закликаємо їх у Царство Боже, яке «не пожива й питво, але праведність, і мир, і радість у Дусі Святій» (Рим. 14:17). На фоні занепокоєнь люди приходять, слухають. Ми сіємо, а Бог, віримо, вдихне життя у ці паростки», — говорить служитель.

Старший пресвітер Миколаївського обласного об'єднання УЦХВС Андрій Свірдан зазначає: «Віруючі до війни молилися за духовне пробудження народу, проповідували, свідчили, були відкриті до потреб суспільства. Тяжкі й тривожні умови життя під час війни посприяли тому, що люди потягнулись до церков, де відчутна атмосфера молитви, Божої присутності, Живого Слова. А завдяки християнам Ісус стає близьким, зрозумілим і реально спасає. Звісно, є немало труднощів, ми бачимо свою обмеженість. Але через те, що це точно процес дії Христової благодаті, ми впевнені: Бог допоможе», — переконаний старший пресвітер.

Богдан Свірдан.

## У МЕЛІТОПОЛІ ОКУПАНТИ УВІРВАЛИСЯ ДО ЦЕРКВИ ПРЯМО ПІД ЧАС БОГОСЛУЖІННЯ, ПАСТОРИ АРЕШТОВАНІ

**Російські загарбники продовжують вчиняти злочини на окупованих ними територіях Запорізької області. 11 вересня окупанти вдерлися під час богослужіння у дім молитви церкви «Благодать», будівлю націоналізували, пасторів арештовано.**

У всіх віруючих військові переписали паспортні дані й за старою схемою звинуватили у зв'язку зі США. Окупанти оголосили про «націоналізацію» храму, вигнали всіх людей і наказали більше не приходити сюди. Видання info.mz.ua додає деякі подробиці того, що сталося: двох пасторів церкви окупанти заарештували. Старший пастор Михайло Бріцин ув'язнений.

Церква з початку окупації надавала гуманітарну допомогу місцевим жителям та людям, які евакуювалися з Маріуполя. slovoproslovo.info.



Василь Попудник

## З МІРКУВАНЬ СОВІСТІ ЧИ ЗГІДНО З ІСТИНОЮ?

**24 лютого 2022 року став днем, який проклав межу в нашому житті. Воно поділилося на життя до війни і життя в умовах війни.**

**Дяка Богові, Він продовжив наше життя, хоча ми мали всі шанси його втратити.**

**І надіємося, що Бог не лише продовжить життя в нашій Україні, а й зробить його значно кращим. І ми повторимо вслід за Йосипом, який сказав колись своїм братам: «Ви задумували проти мене зло, але Бог обернув зло на добро». Бог не скасував зло в його житті, воно прийшло, але Бог обернув його на добро.**

**Проти нас теж задумали зло, і то дуже велике зло. та Господь може обернути його на добро.**



**В**ійна загострила дуже багато питань. Ось уже 30 років я проповідую Слово Боже, більше 15 років викладаю, але за весь час християнського життя і служіння багато речей я не озвучував так, як сьогодні. І не тому, що Євангеліє змінилося, зовсім ні. Просто на деякі питання, яких я рідше уникав, війна змушує давати відповіді.

Не всі готові слухати ці відповіді, не всі їх вміщують, та однак істина — така річ, яку треба пізнавати і пізнавати. Одне з таких неоднозначних питань — це питання про міркування совісті. Часто люди кажуть, що совість не дозволяє їм робити те чи інше. І виникає питання: то чим треба керуватися в прийнятті рішень: міркуваннями совісті чи істиною?

Можливо, хтось переглядав фільм, знятий 2016 року на основі реальних подій із життя одного американського адвентиста, Дезмонда Доса, у роки Другої світової війни, коли Америка воювала з Японією. Віра не дозволяла йому брати до рук зброю, але він не міг залишатися осторонь того великого випробування, яке спіткало його країну, і пішов на війну. Пішов не вбивати, а — рятувати.

1945 року він отримав з рук президента США медаль Пошани за героїзм на війні. У тій війні брали участь шістнадцять мільйонів американців, і лише 431 людина удостоїлася цієї найвищої нагороди, серед них і цей християнин, який воював без зброї. Він виніс із поля бою десятки поранених, щосекунди

ризикуючи своїм життям.

Фільм назвали «З міркувань совісті». Бо там ідеться про те, що хоча сумління не дозволяло тому молодому чоловікові брати до рук зброю, він без жодного вистрілу здобув право стояти в шерензі героїв, які зробили величезний вклад в історію своєї країни.

**«Блаженний той, хто не осуджує самого себе...»**

Звідки взялася позиція про необхідність керуватися власним сумлінням? Чи правильна ця позиція? Що каже про це Біблія?

«Ти маєш віру? Май її сам про себе перед Богом. Блаженний той, хто не осуджує самого себе за те, про що випробується! А хто має сумнів, коли їсть, буде осуджений, бо не робить із віри, а що не від віри, те гріх» (Рим. 14:22-23) Зверніть увагу: там написано «коли їсть», а не «коли грішить».

Ще один текст відповідає на питання, яке було дуже актуальним для Коринтської церкви того часу: чи можна їсти ідолажертвове?

«А щодо ідолажертв, то ми знаємо, що всі маємо знання. Знання ж надимає, любов же будує! Коли хто думає, ніби щось знає, той нічого не знає ще так, як знати повинно. Коли ж любить хто Бога, той пізнаний Ним. Тож про споживання ідолажертв ми знаємо, що ідол у світі ніщо, і що іншого Бога нема, окрім Бога Одного. Бо хоч і існують так звані боги чи на небі, чи то на землі, як існує багато богів і багато панів, та для нас один Бог Отець, що з Нього походить усе, ми ж для Нього, і один Господь Ісус Христос, що все сталося Ним, і ми Ним.

Та не всі таке мають знання, бо деякі мають призвичаєння до ідола й досі, і їдять, як ідолажертву, і їхнє сумління, будши недуже, споганоється. І жа ж нас до Бога не зближує: бо коли не їмо, то нічого не тратимо, а коли ми їмо, то не набуваємо нічого. Але стережіться, щоб ця ваша воля не стала якоюсь за спотикання слаби! Коли бо хто бачить тебе, маючого знання, як ти в ідолажертві божниці сидиш за столом, чи ж сумління його, будши слабе, не буде спонукане їсти ідолажертви? І через знання твоє згине недужий твій брат, що за нього Христос був умер!» (1 Кор. 8:1-11). Цей текст також дає привід керуватися власним сумлінням.

І ще один текст: «... бо коли винуватить нас серце, то Бог більший від нашого серця та відає все! Улюблені, коли не винуватить нас серце, то маємо відвагу до Бога...» (1 Ів. 3:20-21).

### Формула сумління

На основі згаданих вище текстів у християнстві втворюють певну формулу, яку можна назвати формулою сумління. Вона звучить приблизно так: поводитися за міркуваннями совісті — це значить приймати рішення і робити вибір відповідно до свого особистого внутрішнього відчуття щодо певних неоднозначних та суперечливих ситуацій. Саме тому те, що для когось недопустимо, інший спокійнісінько робить, бо сумління йому це дозволяє.

Проте чи може власне сумління бути мірилом або критерієм правильності? І чи є воно підставою для того, щоб я навчав інших так чинити, а чи воно стосується лише мене? Чи можна стовідсотково покладатися на своє сумління?

Найперше розберемося, що таке совість. Давньогрецьке слово, яке ми українською перекладаємо як «совість», — це слово, що означає моральну обізнаність або свідомість. Отже, всі тексти, де мова йде про сумління, мають на увазі певні знання. Совість керується моєю внутрішньою системою цінностей. Якщо я порушую те, що закладене у моїй системі цінностей, приходиться відчуття

виправити. Якщо ж, навпаки, дотримуюся цих цінностей — я задоволений.

Та от у чому проблема. Систему цінностей можуть сформувати і біблійні істини, і прості моральні принципи. Мої переконання може сформувати Боже Слово, а може і щось інше. Але керуючись ними, я сприймаю їх за істину.

### Проблеми з сумлінням

Совість почала діяти після гріхопадіння, і основне її призначення — робити вибір між злом і добром. Тут християни мають певну перевагу, бо, окрім совісті, отримали ще й народження згори. Коли ми народилися від Бога і стали Його дітьми, у нас почав діяти Дух Святий, Він дає нам розуміння не просто зла і добра, а — гріха і святості. Ненароджені згори люди не здатні орієнтуватися в питаннях гріха і святості. Добро і зло вони ще можуть розрізнати і навіть гріх іноді назвуть злом. Але християнин розбирається в таких моментах набагато гостріше, на відміну від невідродженої людини.

Та це ще проста схема. А є значно складніша — про правильний вибір на війні. Тим більше, на війні сучасній, яка, якщо можна так сказати, триває в прямому ефірі. Іноді доводиться робити вибір не між добром і злом, а між злом великим і злом малим. Не між гріхом і святістю, а між злом більшим і злом меншим. І треба вибрати зло мале, щоб не сталося велике.

Велике зло — це, наприклад масова загибель значної частини населення. Якби ворогові вдалося досягти поставлених цілей щодо так званої «децифкації» (читай «смертної карі»), у нас були би сотні тисяч загиблих. Були заготовлені спеціальні «розстрільні» списки. І якби вони дійшли до наших місцевостей, багато з нас навряд чи залишилися б живими. Громадські діячі, служителі, єпископи — усі були мішенями. Саме слово «Україна» мало припинити існування. Наша держава мала бути стерта з лиця землі. Було задумане велике зло.

На війні гине дуже багато ні в чому не винних українців. Дітей, жінок, старших людей... І тепер питання, що робити — змиритися з великим злом чи обрати менше і ліквідувати ворогів-окупантів. Це складний вибір для віруючих людей. Ми вміємо обирати між гріхом і святістю. А що робити в таких обставинах? У результаті нашого опору десятки тисяч ворогів гинуть на нашій землі, але завдяки цьому мільйони українців продовжують жити.

### Біблійні приклади з неоднозначними висновками

Чи діє святий Бог у нашому гріховному матеріальному світі? Так, звичайно! Пробачте за наступне запитання, але все ж: а чи Його дії нам завжди здаються повністю бездоганними?

Здій апостолів дізнаємося про загибель Якова. «А Цар Ірод тоді підніс руки, щоб декого з Церкви гнати. І мечем він стяв Якова, брата Іванового» (Дії 12:1-2). Яків став мучеником за Ісуса Христа, постраждав за віру. Цілком імовірно, у нього були мама, сім'я — дружина, діти... І їх потішали, мовляв, він тепер з Господом, на небесах...

Та ось ще одна історія — дивовижний порятунок апостола Петра. «Сказав же Петро, опритомнівши: Тепер знаю правдиво, що Господь послав Свого Ангела, і видер мене із рук Іродових та від усього чекання народу єврейського» (Дії 12:11).

Ірод побачив, що страата Якова людям сподобалася, наказав заарештувати Петра і після свят мав намір стратити і його. Та сталося чудо — ангел Божий вивів Петра із в'язниці, хоча того стерегли шістнадцятеро солдатів. І тепер уявіть: він приходиться до

церкви і розповідає всім про свій чудесний порятунок. А в залі сидять дружина Якова і діти. Вони бачать щасливих дружину і дітей Петра. І чи не могло в них виникнути питання: «А наш тато...» Звичайно, вони не нарікали на Бога, бо розуміли, що Він — Творець, Його не можна ні в чому звинувачувати... Але питання залишається...

І ще одне — а як щодо тих шістнадцяти солдатів? Напевно, це були євреї, а не римляни, бо ж вони служили в Ірода. Їх стратили. Проте хіба вони були в чомусь винні? Ні, вони старанно виконували свій обов'язок. Бог явив чудо і врятував Петра. Але при цьому загинули невинні жертви.

І ще один текст: «Як вони ж відійшли, ось Ангел Господній з'явився у сні Йосипові та й сказав: Уставай, візьми Дитятко та матір Його, і втікай до Єгипту, і там зоставайся, аж поки скажу тобі, бо Дитятка шукатиме Ірод, щоб Його погубити» (Мт. 2:13).

Йосип із Марією і дитиною втекли. А що сталося пізніше? «Спостеріг тоді Ірод, що ті мудреці наслідують з нього, та й розгнівався дуже, і послав повбивати в Віфлеємі й по всій тій околиці всіх дітей від двох років і менше, за часом, що його в мудреців він був випитав» (Мт. 2:16).

Ми розуміємо, що ці діти спасенні і зараз у вічності... Але факт залишається фактом: у нашому матеріальному світі Спаситель Ісус був врятований ціною смерті маленьких дітей.

Я не звинувачую Бога — зовсім ні. Та напрошується висновок: наш матеріальний світ після гріхопадіння став настільки недосконалим, що Сам Творець, Який діє в цьому світі, із добрих міркувань і мотивів допускає менше зло, щоб не сталося більшого.

Усім відомі пророчі слова первосвященника Кайяфи: «... і не поміркуєте, що краще для вас, щоб один чоловік прийняв смерть за людей, аніж щоб увесь народ мав загинути! А того не сказав сам від себе, але, первосвященником будши в тім році, пророкував, що Ісус за народ мав умерти» (Ів. 11:50-51). Чи ж вони не підтверджують це?

### То чим керуватися?

Отже можемо висунувати. Насамперед сумління не є кінцевим мірилом та провідником у правильному виборі людини загалом і християнина зокрема.

Один служитель, капелан, дуже хороша і високодуховна людина, воював у силах ЛПОО. Його завданням було збивати ракети, які летять на наші міста і села з ціллю принести руйнування і смерть. І скажіть: якщо він зіб'є ракету, то зробить добре чи зле? Очевидно ж, що добре!

А якщо летить не ракета, а літак бомбардувальник? А наслідки від однієї бомби набагато гірші, ніж від ракети. І якщо він зіб'є літак — то зробить добре чи зле? Збивши літак, він позбавить життя російського пілота. А це ж чийсь тато, чоловік, син... Хіба його смерть не буде для них злом? Так, але яким великим буде зло, коли цього пілота не зупинити...

Керуватися сумлінням можна в питаннях, які не стосуються площини гріха.

Керуватися сумлінням допустимо якийсь час, коли людина перебуває в процесі духовного розвитку. Не утверджена в Писанні, вона може керуватися сумлінням. Але вона мусить зростати в пізнанні істини.

Сумління завжди має підпорядковуватися істині Писання і дії Святого Духа.

Сумлінням можна керуватися також у разі відсутності чітких вказівок або законів за неоднозначних обставин та ситуацій. Та керуючись власним сумлінням, людина не позбавляється відповідальності перед Богом і країною за свій вибір.

## МИСТЕЦТВО ПРАВДИВОГО ОБМАНУ

**Сучасний світ дуже цікавий. Є багато яскравого, маса інформації... Те, що раніше потрібно було шукати годинами в бібліотеках, можна за декілька секунд знайти в інтернеті.**

**З**вичайно, у цьому є велика перевага. Та існує небезпека, що ця інформація може виявитися неправдивою — частково або повністю.

Так само і в християнському світі. Диявол використовує різні способи для впливу,

особливо на тих, хто вірить Богові. Часто він подає спотворену інформацію, і це має недобрі наслідки в майбутньому.

Можна навести приклад із музичними інструментами: кожен музикант скаже, що не варто грати на розладнаному інструменті. А все тому, що коли постійно грати на такому, то звикаєш до фальшивого звучання нот. І чисте звучання уже здаватиметься фальшивим.

Так само і диявол: він може тільки трішки по-іншому подати Боже Слово, але робити це постійно. І ми, почувши істину, думатимемо, що то неправильно. А йому тільки цього й треба.

## Є РІЗНИЦЯ

**Не всі слова мають однакову вагу. Деякі — зерна, інші — половина. Усе залежить від того, хто саме їх каже і чи має на те моральне право.**

**Хтось цитує Біблію, щоб зміцнити віру, а хтось — щоб виправдати свої страхи, а то і загарбницькі наміри. Та сама Книга, Той Самий Автор, але — різні мотиви.**

**Є** різниця між ненавистю агресора і ненавистю жертви. Так, друга теж токсична і руйнує зсередини. Але все ж є різниця. Є різниця між вбивством зі злого умислу і коли ти захищаєш свій дім і



найближчих. Будь-яка смерть — це трагедія та біль. Але хтось помирає героєм, а хтось — окупантом.

Є різниця між оцінкою ситуації на відстані та перебуванням на місці. Часом здається все видно виразніше. Але, на жаль, не так відчутно. Тож тут теж є різниця.

Є різниця між вірністю своїй державі, коли вона бореться за свободу і коли насаджує безправ'я й диктатуру. І те, і те зовуть «патріотизмом», а деколи й «повагою до влади». Але яка різниця!

Цей список можна продовжувати до безкінечності. Скажу лише наостанок: є різниця між правдою і неправдою, гідністю і компромісом, чесною і безчесною.

Її кордон проходить через совість. Принаймні у тих, хто ще її не втратив. Бо тут теж є різниця.

Микола Савчук



# «КИШЕНЬКОВІ» СЛУЖИТЕЛІ

**На превеликий жаль, нині у розподілі (назвемо так) служіння у церковних структурах усе більшу роль починає відігравати людський фактор. На перший план висуваються давні зв'язки, знайомства, взаємовигода, дружба, особисті симпатії, родинні стосунки тощо. Ну хто б, скажімо, не хотів, щоб його брат став пресвітером, син — євангелістом, а племінник — дияконом церкви? Престиж такого становища додає авторитету сім'ї, родині... Обов'язки — якось буде, зате слава яка...**

Іноді здається, що люди «приватизували» церкву, бо не інтереси Божі стають найголовнішими при прийнятті таких рішень, а їхні власні бажання. Суспільство забуває про таке поняття, як покликання. Покликання бути лікарем, вчителем, інженером... Матеріальні цінності вирішують все: вибір освіти, місце роботи, рівень достатку. Де серед цієї круговерті знайти місце покликанню? Як наслідок, саме ж суспільство потерпає від безлічі пов'язаних з таким підходом проблем — непрофесіоналізму, низького фахового рівня, службової недбалості, зловживання службовим становищем тощо.

Та повернімося до церкви. Для кожного служіння Бог приготував здібності, таланти та дари, якими наділяє того, хто до цього покликанний. У служителя за покликанням — гаряче серце та очі, що іскряться. Він ніколи не нарікатиме на обов'язки та труднощі, пов'язані зі справою, яку йому доручив Господь, він безкомпромісний до гриха, сміливий та принциповий у прийнятті рішень.

Одна з біблійних історій, записана в 17-му розділі

книги Суддів, яскраво демонструє небезпеку «кишенькових» служителів.

«І був чоловік з Єфремових гір, а ім'я йому Миха (з єврейської перекладається «як Бог», «рівний Богові»). І сказав він до своєї матері: «Тисяча й сто шеклів срібла, що в тебе взяті, а ти прокляла за них, і також сказала це, щоб і я чув, — ось те срібло зо мною, це я його взяв». І сказала мати його: «Благословенний син мій у Господа!».

І він вернув ту тисячу й сто шеклів срібла своїй матері. І сказала його мати: «Я справді посвятила те срібло Господеві зі своєї руки за сина свого, щоб зробити боввана різьбленого та боввана литого. А тепер звертаю його тобі».

Та він вернув те срібло своїй матері. І взяла його мати дві сотні шеклів срібла та й дала його золотареві, а він зробив із нього боввана різьбленого та боввана литого; і було це в домі Миха (Суд. 17:2-4).

Бовван став богом в родині Миха, адже його подарувала йому мама. Її дії йшли врозріз із заборону виготовляти ідолів, про що сказано в книзі Вихід (20:4). Цей вчинок показує, наскільки сильним був вплив язичників ханаанейців на ізраїльтян.

Коли Бога мають за домашню іграшку або богом стає будь-що чи будь-хто, це створює сприятливі передумови для появи таких священників — домашніх, сімейних, родинних, словом, своїх.

«А цей чоловік Миха мав удома божницю. І зробив він ефода та терафи, і висвятив одного з синів своїх, і він був йому за священника. Того часу не було царя в Ізраїлі, кожен робив, що правдиве було в його очах» (Суд. 17:5-6).

Підкреслюється, що згадані неподобства відбувалися в той час, коли в Ізраїлі не було царя, тобто особи, яка уособлювала би загальнодержавну військову і духовну владу, судді і духовного наставника, і це породило розквіт ідолопоклонства.

Тут урок для кожного з нас. Якщо Бог не є нашим Господом, то загроза ідолопоклонства дуже серйозна,

і за таких обставин виникає потреба не у Божих священниках, а служителів «на ручному управлінні».

У домі Миха був бог, який завжди його задовольняв — ніколи не перечив, з усім погоджувався, не ставив ніяких вимог, не докоряв... Чоловік мав особистого бога, а тому й уявлення про служіння священника в нього було своєрідне. На нього він висвятив свого сина, який повинен був робити в домашньому язичницькому святилищі все так, як скаже батько.

Батькове «будеш» означало для хлопця волю Бога. І сьогодні вправно вдаються до таких прийомів. Миха зробив ефода та терафи, запровадив для свого бога обряд, який його син мав відправляти. Хіба не буває нині такого ж ставлення до служіння і нині? А ми дивуємося, що служба Богові перетворюється на обряд, залишається тільки форма християнства без суті, у словах не вистачає благодаті.

Проблема посилюється наступним збігом обставин, де можна побачити ще один типовий зразок походження «кишенькових» священників.

«І був юнак із Вифлеему Юдиного, з Юдиного роду, а він Левит, і він був там приходящою. І пішов той чоловік з того міста, із Вифлеему Юдиного, щоб часово пожити, де знайде. І прийшов він до Єфремових гір до дому Миха, щоб далі йти своєю дорогою. І сказав йому Миха: «Звідки ти приходиш?».

А той йому відказав: «Я Левит із Вифлеему Юдейського, а я йду, щоб часово пожити, де знайду». І сказав йому Миха: «Зоставайся ж зо мною і будь мені за отця та за священника, а я дам тобі десять шеклів срібла на рік і потрібну одягу та поживу твою». І пішов той Левит до нього, і погодився Левит сидіти з тим чоловіком. І був той юнак йому, як один із синів його. І Миха висвятив того Левита, і був йому той юнак за священника, і був у Михиному домі. І сказав Миха: «Тепер я знаю, що Господь зробить добро мені, бо цей Левит став мені за священника» (Суд. 17:7-13).

Миха випадково зустрічається з людиною, яка

має певне відношення до служіння Богові. З незрозумілих причин безіменний левит опинився в пошуках притулку. Користуючись нагодою, Миха намагався отримати користь з цих обставин. Людиною, яка не здобула собі імені, можливо, від чогось втікає чи перебуває в пошуках примарного, яка опинилася на роздоріжжі та у невизначеному напрямку, зацікавився Миха. Він завербував юнака за матеріальну вигоду стати священником в його домі. Левит пройшов у Миха за священника.

Сьогодні багато «мих», які поклоняються не Богові, а тому, чим насправді Його замінили. Вони готові задовольнити свої релігійні примхи, ставлячи на відповідні позиції в церкві, як на шаховій дошці, фігури синів та левитів.

«Кишенькові» священники не виявляють вірності, вони люблять увагу та визнання, їх можна купити, переманити, а то й змусити служити на свій лад. Так сталося і з Михиним священником, якого люди з Данового племені забрали разом з ідолами. На його запитання «Що ви робите?» вони відказали йому: «Мовчи! Поклади свою руку на уста свої, та й іди з нами, і стань нам за отця та за священника. Чи тобі ліпше бути священником дому одного чоловіка, чи бути тобi священником для племені та для роду Ізраїлевого? І стало добре на серці того священника, і він узяв ефода та терафи й різьбленого боввана, і ввійшов поміж народ» (Суд. 18:19-20).

Служитель, якого не Господь поставив, який не має знань Закону Божого, духовних відкриттів, розуміння істин, — позбавлений божественних основ. Він завжди буде безвольним, неефективним, невпливовим та залежним не від Бога, а від людей. Це свого роду марionетка в руках парафіян (прихожан) церкви, служителів вищого рівня, політиків та товстосумів.

Тому даймо більше волі Богові у виборі вірних Йому працівників!

Ігор Крошук.

## СЕКРЕТИ МУДРОСТІ



**Божа мудрість потрібна всім і кожному. А сьогодні, у час війни, — особливо. Та де знайти її? Як розгадати її секрети? Відповіді на ці запитання шукали учасниці регіональної жіночої конференції, що відбулася 10 вересня у домі молитви в с. П'ятигори на Рівненщині.**

Особливість секретів мудрості в тому, що кожен очочий може про них дізнатися — досить лише розгорнути Слово Боже. Воно й справді відповідає на всі запитання, які ставить перед нами життя.

Зокрема пояснює, що ціль ворога — вкрасти наш мир, наше життя, нашу душу. Але він не досягне цілі, якщо ми перейдемо на бік Ісуса і приймемо життя, яке Він пропонує, — життя з подостатком.

Як перейти на бік життя? «Поправді, поправді кажу вам: Хто слухає слова Мого і вірує в Того, Хто послав Мене,

життя вічне той має і на суд не приходити, але перейшов він від смерті в життя» (Івана 5:2).

Тобто потрібно:

1. Слухати Слово.
2. Вірувати в Отця, Автора цього Слова.
3. У молитві сказати: «Ось я, Господи. І ось моє життя. Віднині воно належить Тобі. Пануй у ньому».

Це не зупинить війну в Україні, але захистить наше серце. Бо якщо на престолі серця панує Ісус, без волі Його і волосина нам з голови не впаде (Він Сам так сказав).

Та тільки уявіть, як зміниться наша країна, коли Ісус пануватиме в серцях усіх українців. Це — шлях до перемоги: добра над злом, світла над темрявою, України над Московією, Життя — над смертю.

Учасниці конференції вдячні районній відповідальній за жіноче служіння Марійці Мельник, служителям церков району, спікерці Людмилі Бендус, а найбільше — Ісусу за час, який могли провести з такою користю і в такій теплій атмосфері любові.

## «НАЙПЕРШЕ ЗАВДАННЯ КОНСУЛЬТАЦІЇ — ДАТИ ЛЮДИНІ НАДІЮ!»

**9-10 вересня 2022 року в церкві «Світанкова зоря» в м. Рівному відбулася конференція, присвячена питанням душеопікунства людей, які отримали психологічні травми. Захід відвідало близько 90 учасників із Київської, Харківської, Миколаївської, Хмельницької, Закарпатської, Волинської, Вінницької, Тернопільської, Полтавської, Донецької, Чернігівської, Івано-Франківської, Рівненської, Львівської, Чернівецької, Черкаської, Одеської, Дніпропетровської, Сумської областей. Більшість із них — лідери різних служінь.**

Спікером конференції був Джордж Роудс — пастор, доктор філософії та кандидат психологічних наук із США, людина із багаторічним стажем консультування. Його навчальна програма включає діагностику ПТСР, консультування психологічних травм, вплив травми на різні вікові категорії з підходами до кожної з них та багато інших тем.

Зокрема, служитель окреслив три етапи кризового консультування: стабілізація стану пацієнта до відчуття безпеки, робота з травмою через розмову, шлях до зцілення. Метою консультації є визначення проблеми, обговорення з пацієнтом можливих рішень, вибір оптимального рішення і складання плану для досягнення бажаного результату. «Наше найперше завдання як консультанта — дати людині надію, — підкреслив Джордж Роудс. — Нехай людина йде від вас, розуміючи, що вона може в будь-який час прийти знову. Тримайте двері відчиненими!».

Ще він наголосив: попри те, що травматична подія назавжди закарбовується в пам'яті пацієнта, кінцеве завдання консультації — щоб лишилася тільки пам'ять, без травми. Подібно до того, як залишається шрам після того, як рана загоїться. «Головне при консультуванні — говорити людині правду, вона повинна зустрічатися з реальністю, як би це не було важко», — додав він.

Протягом семінарів усі очочі могли поставити запитання спікеру. Ось одне з болючих питань, яке прийшло із зали: «Ми служимо в лікарні, де перебувають поранені військові. Ми розмовляємо з ними, вислуховуємо їхні історії, а потім все це проживаємо всередині себе... Як із цим бути?».

Відповідаючи на нього, Джордж Роудс сказав: «Коли ми присвячуємося такій праці, то теж стаємо жертвами травми. Особливо це стосується служіння в госпіталях. Ви тратите дуже багато сил та емоцій, стаєте спустошеними. Тому потрібно знати, як відновити свою енергію — а це можливо через добрий сон, відпустку, джерела радості. Якщо ви свідомо не турбуватиметеся про себе, то скоро не зможете виконувати цієї роботи».

Про ідею проведення заходу та його цілі розповідають організатори та учасники. Богдан Левицький: «Виникла потреба зібрати інформацію про те, як служити людям, травмованим війною. Ці знання необхідні всім відділам нашого об'єднання. Адже раніше ми не стикалися з такими викликами і часто самі не розуміємо, що робити, коли до нас звертаються за допомогою. Мені доручили бути координатором цієї праці».

Це вже другий такий захід. Перший пройшов у Івано-Франківській області під час засідання комітету УЦХВС. Тоді ж вирішили, що необхідно продовжувати таке навчання, щоб оснастити наших служителів відповідним інструментарієм. Олександр Озеруга запропонував запросити свого знайомого служителя Джорджа Роудса. Ознайомившись із його програмою, ми переконалися, що це здорове біблійне вчення, і пристали на пропозицію. Сьогодні тут навчаються лідери дитячого, жіночого служіння, пастори...

Наступний захід плануємо в Києві 3-6 жовтня. Його проведуть викладачі УБТ. Майбутня конференція передбачатиме індивідуальний підхід, щоб обрати й спорядити тих, які зможуть навчати

інших. Намагаємося задіяти здібних людей. Від усіх нас залежить, чи втілюватимуться ці знання в життя, а чи вони залишаться тільки в теорії. А потреба величезна. Наш народ потребує зцілення, адже переживає велику трагедію».

Олександр Озеруга: «Останнім часом ми зустрілися з великою кількістю питань і викликів. І на ці реалії не дає відповіді наш минулий досвід. Три тижні тому ми робили в нашій церкві служіння для переселенців. Серед них була 70-річна жінка з Авдіївки. Вона розповіла свою історію, як виїжджала з-під обстрілів і бомбардувань із двома вже мертвими онуками 5 і 15 років у багажнику автомобіля... Скажу відверто: попри 30-річний досвід служіння я не знайшов, що їй сказати. Звісно, якби жінка була віруюча, я сказав би щось про вічне життя... А так — просто мовчав. І сьогодні на конференції я знайшов для себе відповідь: іноді не потрібно говорити нічого, треба просто бути поряд з людиною, відгукуючись на її потреби. Саме для цього необхідні такі заходи — нам потрібно шукати відповіді на складні питання».

Володимир Бричка: «Я сам певною мірою викладаю принципи консультування, але завжди продовжую вчитися. Щоразу черпаю для себе нові підходи, ідеї. Я боюся зупинитися вчитися, бо тоді треба й припиняти навчати. Саме такі конференції великою мірою сприяють розширенню кругозору. Адже з часом змінюються погляди, з'являються нові проблеми, колишні методи стають неактуальними. Ми вже не можемо обходитися вчорашніми відповідями. Якщо закриємося в собі, наробиємо багато помилок та відвернемо людей. Сьогодні люди стикнулися з великою жорстокістю, до якої ніхто не був готовим. Ці звірства шокують, у них важко повірити... Я за 68 років не бачив такого, що довелося пережити цьому поколінню. Тому нам потрібні час, витримка, розуміння».

Окрім теоретичної частини, конференція включала практичні заняття, під час яких учасники могли зробити перші кроки у застосуванні набутих знань. Усі, хто прослухав навчальний курс, отримали сертифікати.

Дмитро Довбуш.

Світлина Юрія Вавринюка.



# ДОВІРЯТИ БОГОВІ...

**Я налила собі склянку крижаного лимонаду, загострила олівець, дістала Біблію і з ентузіазмом почала виконувати домашнє завдання. Незадовго до цього викладач літніх біблійних курсів доручив нам принести на заняття звіт про те, що Послання до римлян навчає про віру. Завдання здавалося легким, і я була впевнена, що швидко з ним впораюся.**

**Але на мене чекав сюрприз. Я виявила, що слово «віра» зустрічається в Посланні до римлян так часто, що вивчення кожної згадки займе більше часу, ніж я думала.**



Читаючи всі уривки з послання, які говорять про віру, я вліпала себе на думці: «Віра — це, напевно, найважливіше в моєму житті, але як її описати? Що таке віра?».

У Біблії віра згадується сотні разів, наприклад: «А праведний житиме вірою» (Рим. 1:17): «А оце перемога, що світ перемогла, віра наша» (1 Ів. 5:4). Але я була здивована, що не можу дати своє власне визначення цьому слову, сформульоване звичною мовою. Я ніколи не намагалася закінчити фразу: «Для мене віра — це...». Тому я поспішила: «Господи, а яке визначення віри дав би Ти?».

На думку відразу спала історія, в якій Ісус говорить: «І в Ізраїлі не знайшов Я такої віри». Що саме Ісус розцінив як «таку» (тобто велику) віру?

У сьомому розділі Євангелія від Луки розповідається про сотника, який вирішив повірити, що Ісус може зцілити його вірного і відданого слугу, який був при смерті. Сотник сказав Ісусові: «Та промов тільки слово, і раб мій одужає» (Лк. 7:7). Потім сотник використав приклад із власного життя, який відкривав його власне розуміння того, що означає вірити комусь на слово і коритися.

У відповідь на це Ісус звернувся до натовпу, що йшов за Ним, і сказав: «Кажу вам: навіть серед Ізраїля Я не знайшов був такої великої віри!» (Лк. 7:9). Створюється враження, що найвищий прояв віри — це просто повірити Йому на слово.

Чи підтверджується таке визначення іншими уривками Писання? Оскільки 11-й розділ Послання до євреїв відомий як галерея слави героїв віри, я звернулася до нього.

## Вірити Богові на слово

Після багатократного перечитування розділу і численних повторень слова «вірою» я почала розуміти, що всіх згаданих у цьому уривку героїв об'єднує

одне: про кого б не заводив мову автор Послання, кожен біблійний персонаж просто вирішив повірити Богові на слово і послухатися Його вказівки. І кожен з них увійшов до історії завдяки такій вірі.

Наприклад, Бог повелів Ною побудувати ковчег. Хоча на землі ніколи до цього не було дощу, Ной повірив Богові на слово і виконав Його вказівку (Євр. 11:7).

Бог сказав Авраму переселитися в далеку країну, яку колись він отримає в спадок. Аврам повірив Богові на слово, покинув звичне життя і вирушив у дорогу (Євр. 11:8).

Бог відкрив Сарі, яка давно вже була занадто стара для народжування дітей, що вона зачне сина. Писання говорить, що вона «знала, що вірний Той, Хто обіцяв» (Євр. 11:11). Вона теж повірила Богові на слово.

Якими б не були обставини, незважаючи на всі аргументи логіки і здорового глузду, незалежно від пережитих почуттів, кожен герой віри з 11-го розділу Послання до євреїв повірив Богові на слово і вибрав послух Йому.

Я замислилася: якщо сьомий розділ Луки і 11-й розділ Євреїв показують приклади великої віри, чи є уривок, який ілюструє відсутність віри?

І потім згадала випадок із четвертого розділу Євангелія від Марка. Ісус щойно закінчив навчати на березі Галілейського моря. Він повелів учням перепливти на той берег. Спочатку вони довірилися Його слову, сіли з Ним у човен і попливли. Але коли здійнявся шторм, вони злякалися і засумнівалися в тому, чи зможуть дістатися берега. Коли Ісус запитав їх: «Чому віри не маєте?» (Мр. 4:40). Він міг з таким же успіхом сказати: «Чому ви не вірите Мені на слово?».

Я завжди любила перший вірш п'ятого розділу Євангелія від Марка: «І на другий бік моря вони прибули». Слова Ісуса виявилися істиною.

Завдяки вивченню цих трьох уривків я прийшла до простого і зрозумілого визначення віри: «Віра — це довіра Божому Слову». Я все ще не була впевнена, чи встигну я написати повний звіт про всі згадки слова «віра» у Посланні до римлян, але того дня я засвоїла щось, що пізніше стало дуже вагомим у моєму ходінні з Богом.

## Що Бог каже про Своє Слово?

У мене залишалося ще одне питання. Якщо віра зводиться до довіри Божому Слову, то що Бог каже

про Своє Слово? Відповідь знайшла в Писанні: «Небо й земля проминуться, але не минуться слова Мої!» (Мт. 24:35).

«Трава засихає, а квітка зів'яне, Слово ж нашої Бога повіки стоятиме!» (Іс. 40:8).

«Бо кожне тіло немов та трава, і всяка слава людини як цвіт трав'яний: засохне трава то й цвіт опадє, а Слово Господнє повік пробуває! А це те Слово, яке звіщене вам в Євангелії» (1 Петр. 1:24-25).

Ці вірші говорять, що все в житті може змінитися, але Слово Боже залишається незмінним. Його істина не змінюється. І віра в Божі обіцянки може чинити вплив на нас упродовж усього життя.

Наприклад, я схильна до глибоких і бурхливих емоційних переживань. Іноді я така щаслива, що мені здається, я ніколи більше не буду сумною. В інші моменти я така засмучена, що думаю, що більше ніколи не радітиму. А бувають часи, коли я майже нічого не відчуваю. Проте якими б сильними і мінливими не були мої почуття, Боже Слово істинніше за будь-які мої почуття, будь-який життєвий досвід, будь-які обставини, з якими я можу зіткнутися, істинніше за все, що є у світі.

Небо і земля припинять своє існування, але Слово Боже — ніколи. Таким чином, що би я не відчувала і не переживала, я можу покласти на Слово Боже як на незмінну реальність для свого життя. Відтоді незліченну кількість разів, коли обставини і почуття здавалися мені реальнішими за саме життя, я приймала рішення вірити, що Слово Боже істинніше за все інше. Я робила вибір жити вірою. Іноді такий вибір давався насилу.

## А як із почуттями?

Після того знаменного літнього вечора бували моменти, коли я не відчувала Божу любов. Я могла піти на повіді у своїх почуттів і дозволити їм завести мене в стан жалю до себе або могла сказати: «Господи, я не відчуваю, що Ти любиш мене. Це те, як я дійсно почуваюся зараз. Але Слово Твоє стверджує, що Ти любиш мене. Ти навіть сказав, що полюби мене вічною любов'ю» (Єр. 31:3). Ти ніколи не переставеш любити мене. Твоя любов до мене залишиться, навіть коли все інше зникне (1 Кор. 13). Слово Твоє каже, що немає нікого в цьому світі, кого б Ти любив більше за мене. Дякую Тобі за те, що Ти любиш мене (Дії 10:34). Твоє Слово істинніше за те, що я відчуваю».

Я почала усвідомлювати, що така реакція на мої почуття дає мені свободу, з одного боку, чесно визнавати їх перед Богом, а з іншого боку — вірити Божому Слову, навіть коли мої почуття суперечать Його обіцянкам.

В інші моменти я могла відчувати страх, самотність або депресію. Моє серце буквально розривалося від болю через життєві обставини, і саме в такі хвилини спокуса засумніватися в Божому Слові була найсильнішою. Проте я приймала вольове рішення вірити Богові на слово. Тисячі разів моя

молитва до Бога починалася із слів: «Господи, я відчуваю...» і закінчувалася: «Але, Господи, Твоє Слово каже, що...».

І я знову і знову переконувалася в тому, що Він приводить мої почуття у згоду зі Своїм Словом, Своїм часом і Своїм шляхом.

Коли в мене була спокуса засуджувати себе за те, що я відчуваю, мені допомагало нагадування про те, що Бог створив нас за Своїм образом і частина Його образу в нас — наша здатність переживати емоції. Почуття не обов'язково можуть бути поганими. Навіть у Христа були почуття. Він не намагався «нічого не відчувати». Він не ховав Свої емоції, навпаки, Він приходив з ними до Отця. Він був чесним, справжнім, невдаваним. У ніч перед розп'яттям у саду Гетсиманському, за словами Писання, Ісус «сумував і тужив», відчував «сум смертельний» і «був у смертельній тривозі» (Мт. 26:36-38, Мр. 14:33, Лк. 22:44). Ісус виражав Свої почуття перед Отцем і довіряв Йому у вірі Своїх переживань.

Так само й ми маємо безмежну свободу бути максимально чесними з Господом з приводу своїх почуттів, відверто визнавати свій стан перед Ним і все, що відбувається в нашому житті.

Біблія обіцяє, що все, що стається в житті тих, хто любить Бога, сприятиме зміні в образ Христовий (Рим. 8:28-29). Можливо, ми не раз просили Бога зробити нас більше схожими на Нього. Насправді ми хочемо, щоб Бог зробив нам анестезію, поки Він оперує наше серце, щоб уподібнити нас досконалиму характеру Христа. Ми хочемо прокинутися, коли зміни вже відбулися! Ми жадаємо результату, але не болючого процесу його досягнення.

Проте Бог ніколи не діє так. Господа хвилює те, через що нам доводиться проходити, але наша реакція на ці труднощі Його хвилює набагато більше. Ця реакція — свідомий вибір нашої волі. Він допускає, щоб у наше життя прийшли випробування, спокуси і обмежені обставини, щоб дати нам вибір зреагувати або довірою нашим почуттям і життєвому досвіду, або довірою Його Слову.

Я вчилася знову і знову вірити Богові на слово, і це увійшло у звичку! Ми можемо привчитися вірити своїм почуттям, думкам і обставинам і дозволити їм контролювати нас, а можемо зробити своєю звичкою вірити Богові на слово, незважаючи на наші почуття і життєвий досвід. Нам треба прийняти вольове рішення, що Його Слово істинніше за наші почуття.

Я присвятила все своє життя повній залежності від Божого Слова, і Бог ушанував це посвячення. Проте бували часи, коли я могла легко порушити свою посвяту, бо не могла повірити, що щось могло бути більш істинним за мої переживання і обставини, коли мої почуття кричали про щось абсолютно протилежне вченню Слова Божого. І знову й знову я переконувалася у вірності Бога Своєму Слову.

Ней Беллі.

# ВИ НЕ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ БОГА СВОЇМ БОРЖНИКОМ

**Це історія, яка, кажучи сучасною мовою, розриває мозок і рве всі шаблони про Бога Ісуса. Ісус розповідає відому притчу про робітників у винограднику. Сюжет приблизно такий: власник виноградника домовляється про ціну (наприклад, євро) та відправляє рано-вранці працівників у виноградник. Через деякий час він знаходить інших працівників для свого садового підприємства і так само відправляє їх працювати. Потім ще і ще.**



Але ось що цікаво: увечері, фактично, перед закінченням робочого дня, він знаходить ще групу людей. І питає їх: а чому ви не працюєте? Відповідь: а нас ніхто і не найняв (явне послання на грішників, митарів, блудниць тощо). І що? Він відправляє і їх працювати у свій виноградник.

Після короткого часу всі повертаються й отримують плату — євро. Звичайно

ж, ті, хто пішов працювати до сходу сонця, були шоковані. І цей шок може поділити будь-який працівник профспілки. Однак ця історія розказана не для них. Перші групи людей, які вирушили працювати у виноградник, репрезентують «найкращих із найкращих» в Ізраїлі: фарисеїв та книжників. А остання група (див. вище) — митарів та грішників. Що ж тут трапилося? Невже їхнє роздратування не

має підстав? Мало би, якби тут не йшлося про благодать і завіт.

Божу благодать і заповітні відносини не можна розглядати через якусь монетизацію. Благодать не можна механізувати, об'єктивувати чи навіть націоналізувати. Відносини між Богом і людиною розглядаються аж ніяк не в контексті купівлі-продажу: я тобі, а ти — мені. У цьому полягає величезна трагедія Середньовічної Церкви: спроба передати мирянам накопичену благодать святих.

Річ у тому, що благодать не накопичується і не відкладається. Ви не можете, зробивши добре діло, сказати: тепер Бог вилле на мене потоки благословень, бо я прекрасна людина і благодать летить на мене з небес нескінченним струмком.

## Бог — не боржник

По суті, неможливо «заробити» Божу прихильність, благословення і завіти, тому що вони — вже наші. Це як зі старшим сином батька, чий молодший син пішов із дому і став безхатьком. Ви не можете бурчати на батька, мовляв, він не дає вам повеселитися з друзями, тому що ви завжди можете веселитися з друзями.

В якомусь розумінні можна сказати: ти вчора прийшов до Христа? Отримав євро. Ти тридцять років працюєш місіонером? Ось тобі євро. Ти помер у в'язниці через гоніння — євро. Бо мова зовсім не про євро. Власник виноградника

міг би взагалі нічого не платити!

Хочете доказ? То згадайте, як «справжні християни» повинні реагувати на пропозицію про «нагороду»: «Ми нікчемні раби, бо зробили лиш те, що повинні зробити були!» (Лк. 17:10). Річ не в євро. Річ у тому, що щастя — це знати та любити господаря виноградника, бо цей виноградник — усі ми.

Чи бачили ви колись людину, яка вихваляється, що дотримується правил дорожнього руху? Правда ж, ні? Так от, Тора, заповіді, святість — це щось на зразок ПДР. Тільки вони поширюються на все наше життя.

Ніхто так само не буде розповідати з гордістю, що спустився вниз з дев'ятого поверху на ліфті, а не вистрибнув у вікно, мовляв, так було швидше. Ніхто не буде збуджено розповідати іншим, що перейшов через колію підземним переходом, а не пробіг прямо перед локомотивом, що мчить. Але ось проблема: коли справа стосується релігії, ми «хвалимося», що живемо за правилами.

Ми зустрічаємо людей, які гордо розповідають, що вони чистять зуби, тобто, виконують «правила». Однак Бог хоче, щоб ми зрозуміли: життя за заповідями/правилами — це щось органічне та природне для людини.

Любити ближнього, любити створений світ, дбати про нього — це щось таке, що напрошується саме собою. Той, хто

вирішує любити свого брата у Христі або навіть ворога, не бере на себе неймовірний тягар (за який Бог неодмінно дасть нагороду) — він чинить це природно, як зробив би і Сам Христос. Саме тому Бог бажає, щоб ми змінювали свій характер, а не виконували зовнішні вимоги.

Не можна хвалитися самому собі (або навіть відчувати певну гордість), що ти ніколи не зраджував свою дружину. Це те саме, що хвалитися адекватним використанням молотка.

Павло передає цю ідею за допомогою думки про те, що в нас має жити Христос. Він постійно говорить про нашу трансформацію. І в цій трансформації ніякої ролі не відіграють жодні обряди.

Ми не можемо нагромадити благодать. Ніхто не заслуговує на особливе здоров'я, якщо кидася курити. Кинути курити також природно для християнина. І для цього не потрібно ніякої нагороди. Це просто щось органічне, само собою очевидне та здорове.

Тому не потрібно думати, що ви, мовляв, ходите щонеділі до церкви, у третьому поколінні віруючий або продали на будівництво церкви свою квартиру — і тому ви особливий. У всіх випадках ви отримаєте євро.

Однак не засмучуйтеся. Справа не в євро, а в тому, Хто його дає. А в Нього їх безліч.

Віктор Шльонкін.  
Facebook.



**«Не складайте скарбів собі на землі, де нищать їх міль та іржа, і де злодії підкопуються й викрадають. Складайте ж собі скарби на небі, де ні міль, ні іржа їх не нищать, і де злодії до них не підкопуються та не крадуть. Бо де скарб твій, там буде й серце твоє!» (Мт. 6:19-21).**



Цей вірш, так само як і інші місця Писання, не говорить про те, що Христос вважає убогість якимсь засобом для досягнення духовності. Лише одного разу Він сказав якомусь юнакові: «... піди, продай добра свої та й убогим роздай, і мати меш скарб ти на небі. Потому приходь та й іди вслід за Мною» (Мт. 19:21). У тому конкретному випадку багатство юнака стало його ідолом, а значить, і непереборною перешкодою між ним і Ісусом. І повеління Господа стало серйозною перевіркою того, чи готовий юнак повністю довірити своє життя Христові. Його реакція показала, що, на жаль, він до цього не готовий. Але проблема полягала не в багатстві, а в небажанні розлучитися з ним.

Господь не жадав від Своїх учнів, щоб вони роздали свої гроші та майно і слідували за Ним, хоча, можливо, деякі так і вчинили. Господь вимагав підпорядкування Своїм велінням, чого б це не коштувало. Для євангельського багатого юнака, в очач якого багатство було найбільшою цінністю, ця ціна виявилася занадто високою.

Право на володіння матеріальними цінностями — грошима, землею, будинками, худобою, одягом і будь-якою іншою річчю, заробленою чесною працею, — визнають і Старий, і Новий Завіти. Бог багаторазово обіцяв матеріально благословити тих, хто вірно слідує Його шляхом. Право на володіння особистою власністю — непорушна істина, на якій ґрунтуються заповіді «не кради» і «не бажай майна

## ІСТИННИЙ СКАРБ

ближнього свого». І злодійство, і заздрість є гріхом, оскільки вкрадена річ або предмет заздрості по праву належать іншому.

Біблія вчить, що потрібно старанно працювати і чесно вести свої справи (див. Мт. 25:27). Як приклад хорошого працівника наводиться мураха, яка «заготовляє влітку хліб свій, збирає під час жнив їжу свою» (Пр. 6:6-8). Написано також, що «від усякої праці є прибуток, а від марнослів'я тільки збиток» (14:23), і «мудрістю влаштується дім, і розумом утверджується, і з умінням наповнюється він усередині всяким дорогоцінним і прекрасним майном» (24:3-4). І ще: «Хто обробляє землю своєю, той буде насичуватися хлібом, а хто наслідє бездіяльних, той насититься убогістю» (28:19).

Павло говорить, що батьки повинні збирати маєток для дітей (2 Кор. 12:14) і що «якщо хтось працювати не хоче, то нехай і не їсть» (2 Сол. 3:10), а також, якщо «хто про своїх і особливо про домашніх не дбає, той відірися від віри і гірший за невірного» (1 Тим. 5:8).

Працювати, щоб утримувати сім'ю, будувати плани на майбутнє, розумно вкладати заощадження, заробляти на свою справу, давати гроші бідним і жертвувати на Божу працю — усе це правильно. Але недобре бути нечесним, жадібним і скупим. Чесно заробляти, берегти і жертвувати — це добре і розумно. А накопичувати і витратити тільки на себе — не лише не розумно, але й грішно.

Попередження Ісуса відносно багатства стосується слів «для себе». Якщо ми накопичуємо гроші чи цінності тільки для себе — неважливо, ховаємо ми їх чи витрачаємо, егоїстично задовольняючи кожну свою примху, — то матеріальне стало нашим ідолом.

Можливо, скарби на небесах накопичуються так само, як і скарби на землі — за допомогою матеріальних цінностей, і те, що ми розумно, з любов'ю, із задоволенням жертвуємо тут для Царства Божого, стає нашим скарбом на небесах. А коштовності, які накопичуємо і ховаємо, не лише перешкоджають нашому духовному життю, але і, врешті-решт, втрачають свою цінність, стаючи надбанням іржі, молі і злодіїв.

У давнину багатство вимірювалося кількістю одягу. На відміну від сучасного одягу широкого вжитку

тогочасний одяг міг коштувати чимало. В одяг багатих людей часто вплітали золоті нитки. Одяг не лише демонстрував багатство, але й служив своєрідним капіталовкладенням. І найкращим вважався вовняний одяг, який так любить міль; та навіть найбагатші люди досить часто не могли вберегти свій одяг від цих комах.

Засобом накопичення багатства часто ставало і зерно. Яскравий приклад цьому — притча про багатого землевласника, який міркував: «І сказав: Оце я зроблю, порозвалюю клуні свої, і просторніші поставлю, і позбираю туди пашню свою всю та свій достаток» (Лк. 12:18).

Але «Бог же до нього прорік: Нерозумний, ночі цієї ось душу твою зажадають від тебе, і кому позостанеться те, що ти був наготовив?..» (Лк. 12:20).

Жодні матеріальні цінності не застраховані від руйнування чи крадіжки. Навіть якщо ми все своє життя витратимо на те, щоб зберегти скарби, нам все одно доведеться розлучитися з ними на порозі смерті. Багато хто з тих, хто був мільйонером на землі, на небесах стануть убогими, і багата жebraків на небесах стануть мільйонерами.

Але якщо ми використовуємо свій час, сили і майно на служіння Богові і людям, то наші небесні скарбиці поповняться коштовностями, які не втраять своєї цінності, і їх ніхто не зможе вкрасти. Там ні міль, ні іржа їх не нищать, і злодії не підкопують і не крадуть. Тільки в збереженні своїх небесних скарбів ми можемо бути абсолютно впевнені.

Далі Христос говорить про неподільність наших найдорожчих скарбів і найпотаємніших бажань наших сердець: «Бо де скарб твій, там буде й серце твоє!».

Усе походить із серця: якщо серце праведне, то все інше в житті стає на свої місця. Людина, яка має належні стосунки з Богом, жертвує на Божу справу щедро і з радістю. А в заздрісної, скупой і егоїстичної людини є всі підстави серйозно замислитися про свої відносини з Богом.

Ісус не говорить, що коли ми помістимо скарби в потрібне місце, то й серце наше буде в належному місці. Христос свідчить, що місцезнаходження нашого скарбу демонструє, де вже перебуває наше серце. Духовні проблеми — це завжди проблеми серця. Гріховні вчинки виникають з грішного серця, як і праведні — з праведного.

Коли переселенці, які повернулися в Єрусалим з Вавилону, стали звертатися до Слова Божого, почалося пробудження. «І відкрив Ездра книгу перед очима всього народу, і вожді народу по черзі читали із Закону Божого» (Неем. 8:5-8). Слово Боже глибоко проникло у людські серця. Народ, навернувшись до Бога і покаювшись у своїх гріхах, став на шлях виконання Його заповідей і почав жертвувати на потреби храму (Неем. 9-10).

Навернення до Бога, яке не змінило ставлення до грошей і цінностей, — дуже сумнівне. Коли будувалася скинія (храм-намет), «приходили всі, кого тягнуло до того серце, і всі, кого надихав дух, і принесли приношення Господу для влаштування скинії зібрання і для всіх потреб її і для усіх священних одяг» (Вих. 35:21). Коли склалися плани будівництва храму, сам цар Давид щедро жертвував на справу, також «стали жертвувати начальники родин і начальники колін Ізраїлевих, і начальники тисяч і сотень, і начальники над маєтками царя... І радів народ ревності їх, тому що вони від усього серця жертвували Господу, також і цар Давид дуже радів» (1 Хр. 29:2-6, 9).

Коли під час П'ятидесятниці і незабаром після неї тисячі людей, здебільшого юдеї, навернулися до Христа, церква в Єрусалимі була переповнена новонаверненими християнами, які приїхали здалека і вирішили залишитися в місті. Деякі з приїжджих походили з бідних верств населення, інші залишили свої маєтки на батьківщині. Щоб вирішити серйозні фінансові проблеми, місцеві віруючі «продавали майно і всяку власність, і ділили між усіма, зважаючи на потребу кожного!» (Дії 2:45).

Розповідають, що через роки, коли почалося чергове гоніння на християн з боку Риму, солдати увірвалися в одну церкву, щоб забрати накопичене нею майно. Пресвітер показав на вдів і сиріт, які знаходилися там, і сказав: «От увесь наш скарб».

Божий принцип завжди був і залишається таким: «Шануй Господа від майна твого і від початків усіх прибутків твоїх, і наповнять скарбиці твої до надлишку, і точила твої будуть переливатися новим вином» (Пр. 3:9-10).

Христос сказав: «Давайте, і дається вам: мірою доброю, натоптанною, утрушеною, переповненою віддадуть вам, бо якою мірою міряєте, такою ж відміряється і вам» (Лк. 6:38).

А Павло писав: «Хто сіє скупю, той скупю і пожне, а хто сіє щедру, той щедру і пожне» (2 Кор. 9:6).

Такі Божі умови для отримання гарантованих і стійких небесних дивідендів.

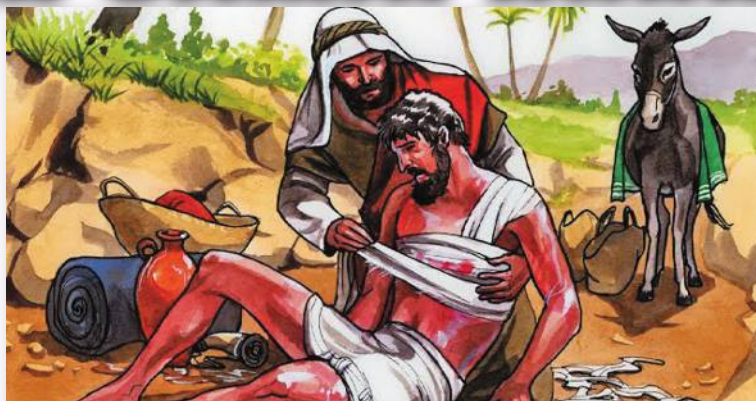
## ДОБРИЙ САМАРЯНИН

**Нещодавно зауважив одну особливість у відомій притчі про доброго самарянина. Хоча саму притчу читав десятки разів, але саме з такого боку побачив чи не вперше. Я зауважив, що безіменний самарянин у цій історії робив, якщо можна так висловитися, не свою роботу.**

Ми не знаємо, ким він був, можливо, мандрівним торговцем, бізнесменом, чи просто селянином, який віз щось на ринок. У будь-якому разі в нього були конкретні плани, він поспішав. Бо за браком часу не міг залишитися з нещасною жертвою, а влаштував її в готель, заплативши із власної кишені. Він, на відміну від священнослужителів, які пройшли мимо, не був зобов'язаний безпосередньо турбуватися про побитого. У крайньому разі, чисто по-людськи, міг надати найнеобхіднішу допомогу і повідомити місцеву службу 112 чи 103. Але він зупиняється, жертвує часом, грошима, віддає максимум уваги постраждалому і готовий надалі турбуватися за нього.

Ще раз повторюю: те, що зробив самарянин, не було його прямим обов'язком, ані роботою, ні громадською, державною чи духовною відповідальністю. Але в нього був моральний обов'язок перед собою та сумлінням, який змусив його вчинити саме так.

... Ми вже восьмий рік живемо в умовах війни, і останні місяці — війни повномасштабної. Ця війна унікальна в тому сенсі, що стала істиною народною. 2014 рік народив у нашому суспільстві нове для нас поняття — «волонтер». Без перебільшення вагома частка (а в деяких моментах і головна) у наших перемогах та обороноздатності зіграли саме волонтери — люди, які ні за державним обов'язком, ні за посадою чи місцем роботи не були зобов'язані це робити.



Комплектація, технічне, матеріальне та фінансове забезпечення діючої армії — це, як правило, обов'язок держави. Людей, які безпосередньо відповідають за це і для яких ці проблеми — прями та безпеліційна відповідальність. Обороздатність — священний обов'язок солдатів, офіцерів та вищого керівництва держави. І якихось там учителя, бізнесмена, кравчині чи кондитерки це стосується хіба як я платників податків.

Але коли настала загроза нашій Україні, тисячі волонтерів взялися «не за свою справу». Залишили бізнеси, роботу, жертвуючи власні кошти, ризикуючи життям, кинулися допомагати армії. Затулювали собою дірки у розкраденому оборонному бюджеті, роблячи роботу, яка завалили чиновники. Самі брали до рук зброю, створювали загопи самооборони. Годували армію та біженців. Купували зброю та амуніцію. Збирали гроші на «броники» та «байрактари». На власних автомобілях везли на передову все необхідне, забираючи звіди поранених, а нерідко й убитих...

Іх ніхто не примушував це робити. Вони могли просто відсидітися, а то й вийхати за кордон. Але вони залишилися там, де потрібна допомога, роблячи важку, жертвувну роботу. І часто за когось, хто за це відповідає...

Українські церкви також активно

включилися у волонтерську діяльність. З одного боку, це обов'язок Церкви: допомагати нужденним, постражданим, пораненим фізично та психологічно. Але з іншого, часто доводилося чути таку позицію, особливо від протестантських церков: «Ми готові допомогати біженцям, голодним, тим, хто залишився без домівок, але не армії. Ми готові давати гроші на хліб та продукти, але не на військові цілі і тим більше на зброю. Церква не повинна цим займатися, це не її сфера...»

Так, не її. І ми не маємо права дорікнути, що якась із церков, дотримуючись пацифістських поглядів, тримається осторонь цієї сфери. Але, окрім прямих обов'язків Церкви, є обов'язок доброго самарянина — робити «не свою роботу». Бути корисним там, де усі пройшли мимо, допомагати там, де хтось «умив руки». І це, на мою думку, іноді важливіше за традиційні церковні богослужіння та традиційні церковні обов'язки. Саме тому чимало церков, окрім прямих обов'язків взаємодопомоги та милосердя, все-таки прямо чи опосередковано допомагають армії матеріально і фінансово. А хтось із віруючих захищає країну зі зброєю в руках...

Тому для мене нині визначення доброго самарянина — це той, хто добровільно робить «не свою роботу».

Юрій Вавринюк.

## РОСІЙСЬКІ П'ЯТИДЕСЯТНИКИ ПОХВАЛИЛИСЯ, ЩО ПОЧАЛИ МІСІОНЕРСЬКУ ДІЯЛЬНІСТЬ В МАРІУПОЛІ

**На офіційному сайті РОС ХВЕ з'явилася новина, про те, що російські п'ятдесятники розпочали місіонерську діяльність в окупованому Маріуполі — заснували там церкву. Повідомляється, що в Маріуполь приїхала група осіб з Росії і розпочала роботу в напрямку заснування церкви «Серце Давида». Кажуть, що богослужіння відвідує 40 осіб.**



Цей факт викликав резонанс в українському протестантському середовищі. Багато служителів висловили своє обурення і навіть шок від дій росіян. Адже це не що інше, як продовження агресії, тільки вже на духовному фронті.

«Церква заснована на крові, і не на крові Ісуса Христа, як це мало б бути, а на крові невинно вбитих українців. А значить це — російська колаборантська церква, яка заснована через місіонерів, що обслуговують безбожну владу окупантів», — пише Андрій Захаров.

«Це не місіонерська діяльність, це релігійний імперіалізм», — переконаний Юрій Попченко.

«Новий вид місіонерства від ряховського: підтримати сучасного собирателя земель руських, увійти в довіру та у федеральний орган, фотографуватися з

ним, писати йому дифірамби, благословляти його, молитися за нього і йому, підтримати спецоперацію вождя в Україні, це раз помолитися за успіх спецоперації, вщент розбомбити квітуче промислове місто, вбити при цьому десятки тисяч мирних жителів, сотні тисяч зробити біженцями, частину з яких депортувати в Росію, місяцями не прибирати з вулиць та зруйнованих будинків трупи, і потім, триумфально в'їхавши на танках у зруйноване місто, зібрати тих, хто залишився в живих, і — провести євангелізацію під лозунгом: «Бог вас любить! Приходьте до нас у церкву, ми принесли вам спасіння!». І з «братськими» посмішками та турботою роздати ліки та товари першої необхідності», — пише Юрій Вавринюк.

slavoproslovo.info.



# СЛАВА ГОСПОДНЯ

**Господня слава — це не хмара. Дехто може заперечити, мовляв, чому тоді хмара згадується в Писанні щоразу, коли з'являється Божа слава. А ось чому: Бог приховує Себе в цій хмарі. Він занадто величний, щоб люди могли бачити Його. Якби хмара не приховувала Його обличчя, усе навколо Нього згоріло б і негайно померло.**

**«Мойсей сказав: покажи мені славу Твою. І сказав Господь Мойсею: лица Мого не можна тобі побачити, тому що людина не може побачити Мене і залишитися в живих» (Вих. 33:18, 20).**

**Смертна плоть не може встояти в присутності Святого Господа в Його славі. Павло каже: «... блаженний і єдиний міцний, Цар над царями та Пан над панами, Єдиний, що має безсмертя і живе в неприступному світлі, Якого не бачив ніхто із людей, ані бачити не може. Честь Йому й вічна влада, амінь!» (1 Тим. 6:15-16).**

У Посланні до євреїв (12:29) сказано, що Бог — то палючий вогонь. Коли ви думаєте про це, не намагайтеся уявити собі дрова, що горять. Вогонь, що палить, не зможе вміститися у вашому каміні. «Бог є світло, і немає в Ньому ніякої темряви». Вогонь, що горить у вашому каміні, не створює досконалого світла. У ньому є темрява. До нього можна наблизитися, на нього можна дивитися.

Та звернімося до сильнішого світла. Уявімо промінь лазера. Це світло дуже яскраве, бо спрямоване в одну точку, але це все одно ще не досконале світло. Попри те, що світло лазера сильне і яскраве, у ньому також є темні місця.

Так само сонце — воно величезне, до нього неможливо наблизитися, воно яскраве і потужне, але у світлі його вогню також є темні місця.

Павло каже Тимофієві, що Божа слава — це неприступне світло, «Якого не бачив ніхто із людей, ані бачити не може».

Павло міг говорити про це, оскільки бачив певну частку цього світла дорогою в Дамаск. От як він каже про нього царю Агриппі: «... опівдні, о царю, на дорозі побачив я світло із неба, ясніше від світлості сонця, що осяяло мене та тих, хто разом з мною йшов!» (Дії 26:13).

Павло сказав, що це світло було яскравіше, ніж полуденне сонце! Спробуйте подивитися прямо на сонце опівдні. Це дуже важко, якщо тільки сонце не закрито хмарами. Бог же у Своїй славі перевершує це сяйво у безліч разів.

Павло не бачив Господнього обличчя; він бачив тільки світло, що виходило від Нього, тому йому довелося запитати: «Хто Ти, Господи?». Він не бачив контурів чи рис обличчя Ісуса, настільки був засліплений світлом, що виходило від Його слави і перевершувало за силою навіть сяйво сонця на Близькому Сході!

Це, напевно, пояснює, чому пророки Йоїл та Ісаї стверджували, що в останні дні, коли слава Господня буде явлена, сонце обернеться на п'ять. «Оце день Господній приходить, суворий, і лють, і полум'я гніву, щоб землю зробити спустошенням, а



грішних її повигублювати з неї! Бо зорі небесні та їхні сузір'я не дадуть свого світла, сонце затьмиться при сході своєму, а місяць не буде вже сяяти світлом своїм...» (Іс. 13:9-10).

Слава Господня буде сильніша за всяке інше світло. «І вони підуть до скельних печер та до порожнеч в ями від страху Господнього і від пишноти Його величчя, коли прийде Він острах збудити на землі!» (Іс. 2:19).

Божа слава настільки велика, що коли Він проходив перед синами Ізраїлевими в хмарі на горі Синаї, люди в жаху кричали і відверталися. Мойсей так описав це: «Слова ці Господь промовляв до всього вашого зібрання, на горі з середини огню, хмари та мряки, сильним голосом. І більш не говорив, і написав їх на двох камінних таблицях, і дав їх мені. І сталося, коли ви слухали той голос з-посеред темряви, а гора горіла огнем, то прийшли до мене всі голови ваших племен та ваші старші та й сказали: Тож Господь, Бог наш, показав нам славу Свою та велич Своєю, і голос Його чули ми з середини огню. Цього дня ми бачили, що говорить Бог з людиною, і вона жива! А тепер нащо маємо вмирати? Бо спалить нас той великий огонь! Якщо ми будемо ще далі слухати голосу Господа Бога нашого, то померемо!» (Повт. Зак. 5:22-25).

Хоча вони бачили Його за щільною пеленою хмари, навіть вона не змогла приховати сяйва Його слави.

## Це робить Бога Богом

То що таке Господня слава? Щоб відповісти,

повернімося до прохання Мойсея на Божій горі. Мойсей сказав: «Покажи мені славу Свою» (Вих. 33:18).

Єврейське слово для позначення слави, яке вжив тут Мойсей, — це «кавод». У Біблійному словнику Стронга його пояснюють так: «Вага чогось, але тільки в переносному значенні і в хорошому сенсі; ваговитість». У це поняття також входить поняття величчя, достатку і честі. Мойсей просив Бога: «Покажи мені в усій Своїй величчі». Зверніть увагу на Божу відповідь: «І Він промовив: Я переведу все добро Своє перед тобою, і покличу Господнім Ім'ям перед тобою. І Я помилую, до кого милостивий, і змилосерджуся, до кого милосердний» (Вих. 33:19).

Мойсей попросив показати усю славу Божу, а Бог показує «все добро Своє». Єврейське слово, перекладене як «добро» — «тувб». Воно означає «добро» в широкому значенні цього слова. Іншими словами, поняття «слава» — дуже широке.

Потім Бог сказав: «... покличу Господнім Ім'ям перед тобою». Перш ніж земний цар входить у тронний зал, проголошується його ім'я. Потім він велично входить. Велич царя явна, і при дворі ніхто не помиляється, хто цар.

Отже, слава Господня — це все, що робить Бога Богом. Усі Його риси, влада, сила, мудрість — буквально безмірна вага і велич Божі — усе це перебуває в Його славі. Ніщо не приховане і не втаєне!

## Його слава явлена в Христі

Сказано, що слава Господня явлена нам в Особі Ісуса Христа: «Бо Бог, що звелів був світлу засяяти з темряви, у серцях наших засяяв, щоб просвітити нам знання слави Божої в Особі Христовій» (2 Кор. 4:6).

Багато хто стверджує, що бачив у видінні Ісуса і дивився на Його обличчя. Таке цілком можливо. Павло описував це так: «Отже, тепер бачимо ми ніби у дзеркалі, у загадці, але потім обличчям в обличчя; тепер розумію частинно, а потім пізнаю, як і пізнаний я» (1 Кор. 13:12). Його слава покрита «загадкою», бо жодна людина не може глянути на Його славу, якщо вона абсолютно нічим не покрита, і залишитися в живих.

Хтось може заперечити: але ж апостоли дивилися в обличчя Ісусові вже після того, як Він воскрес з мертвих! Це правда. Так було тому, що Він не виявляв відкрито Своєї слави. Навіть деякі старозавітні люди бачили Господа, але Він не являвся їм у Своїй славі. Господь з'явився Аврааму біля дуброви Мамре (див. Бут. 18:1-2). Ісус Навин глянув в обличчя Господнє перед вторгненням в Єрихон (див. Іс. Нав. 5:13-14). Господь сказав Йому: «Скинь взуття своє з ніг своїх, бо це місце, на якому ти стоїш, святе воно» (в. 15).

Подібне траплялося і після воскресіння Господнього. Учні їли з Ісусом рибу на сніданок (див. Ів. 21:9-10). Двоє учнів йшли з Ісусом по дорозі в Емаус, але «очі ж їхні були стримані, щоб Його не пізнали»

(Лк. 24:16). Усі ці люди бачили Його лице, бо Він не відкривав Своєї слави.

Апостол Іван, навпаки, побачив Господа в Дусі, і ця несподівана зустріч зовсім не була схожа на сніданок з Ісусом на березі моря, бо Іван побачив Його в Його славі: «Я був у душі Господнього дня, і почув за собою голос гучний, немов сурми... І я оглянувся, щоб побачити голос, що говорив з мною. І, оглянувшись, я побачив сім свічників золотих; а посеред семи свічників Подібного до Людського Сина, одягненого в довгу одежу і підперезаного по грудях золотим поясом. А Його голова та волосся білі, немов біла вовна, як сніг; а очі Його немов полум'я огняне.

А ноги Його подібні до міді, розпалені, наче в печі; а голос Його немов шум великої води. І сім зір Він держав у правиці Своїй, а з уст Його меч обосвітний виходив, а обличчя Його, немов сонце, що світить у силі своїй. І коли я побачив Його, то до ніг Йому впав, немов мертвий. І поклав Він на мене правицю Свою та й промовив мені: Не лякайся! Я Перший і Останній» (Об. 1:10, 12-17).

Зверніть увагу на те, що обличчя Його було подібне до сонця, що сяє в силі своїй. Як тоді Іван міг бачити Його? А от як: він був у душі, так само, як Ісаї був у душі, коли побачив престол і серафимів навколо того, Хто сидів на престолі (див. Іс. 6:1-4). Мойсей не міг подивитися на Боже обличчя, тому що Мойсей був у своєму матеріальному тілі.

## Він утримував Свою славу, щоб випробувати нас

Слава Господня — це все, що представляє Бога. Вона значно перевершує нашу здатність осягнути і зрозуміти її, бо навіть могутні серафими не переставали говорити «святий, святий, святий» у трепеті і нескінченному здивуванні.

Чотири тварини перед Його престолом не змовкали: «Свят, свят, свят Господь, Бог Вседержитель, що Він був, і що є, і що має прийти!» (Об. 4:8).

«І коли ті тварини складають славу, і честь, і подяку Тому, Хто сидить на престолі й живе віки вічні, тоді падають двадцять чотири старці перед Тим, Хто сидить на престолі, і вклоняються Тому, Хто живе віки вічні, і складають вінці свої перед престолом та кажуть: Достойний Ти, Господи й Боже наш, прийняти славу, і честь, і силу, бо все Ти створив, і з волі Твоєї існує та створене все!» (Об. 4:9-11).

Він заслуговує більшої слави, ніж будь-яка жива істота може віддавати Йому цілу вічність!

Ми повинні пам'ятати, що служимо Тому, Хто створив всевіт і землю. Він вічно був і вічно буде! Немає подібного до Нього. За мудрістю Своєю Він навмисно утримує одкровення Своєї слави, щоб побачити, чи будемо ми служити Йому з усією любов'ю і повагою, а чи звернемося до того, що приносить земну славу, але блідне порівнянню з Ним.

Джон Бівер.

# ЯК ЖЕРТВУВАТИ У ВАЖКІ ЧАСИ

**Моя перша робота після коледжу оплачувалась мізерно, як і більшість перших посад на повний робочий день. Після оплати оренди, автокредиту, їжі та інших витрат на життя мій банківський рахунок часто коливався на небезпечно низькому рівні. Це означало, що в мене було небагато грошей, щоб віддати на благодійні цілі та в церкву, але я все одно давала. Коли мій чоловік кілька місяців був безробітним, нам довелося на якийсь час урізати суму пожертвувань, але ми все одно давали.**



У такі важкі фінансові часи я часто згадувала притчу Ісуса про вдову та її невелику жертву: «І поглянув Він угору, і побачив заможних, що кидали дари свої до скарбниці. Побачив і вбогу вдовицю одну, що дві лепті туди вона вкинула. І сказав Він: Поправді кажу вам, що ця вбога вдовиця вкинула більше за всіх! Бо всі клали від лишка свого в дар

Богові, а вона поклала з убозтва свого увесь прожиток, що мала...» (Лк. 21:1-4).

Не думаю, що це означало, ніби ми повинні були віддати свої останні гроші Богові. Йдеться про те, що треба мати ширше серце і творчий розум, коли справа доходить до того, щоб триматися за речі цього світу включно з фінансами на банківському рахунку.

Для нас, послідовників Христа, жертвувати дуже важливо.

## Це подобається Богові

Апостол Павло про це говорить дуже ясно: «А до цього кажу: Хто скупо сіє, той скупо й жатиме, а хто сіє щедро, той щедро й жатиме! Нехай кожен дає, як серце йому дозволяє, не в смутку й не з примусу, бо Бог любить того, хто з радістю дає! А Бог має силу всякою благодаттю вас збагатити, щоб ви, мавши завжди в усьому всілякий достаток, збагачувалися всяким добрим учинком.» (2 Кор. 9:6-8).

## Це добре для наших сердець

Бог створив нас, щоб ми жертвували іншим, і коли ми цього не робимо регулярно, у нас болять серця. Численні наукові дослідження підтверджують це — жертвувати викликає відчуття щастя, знижує кров'яний тиск і робить нас здоровішими.

Тому Павло і каже: «Подяку складайте за все, бо така Божа воля про вас у Христі Ісусі» (1 Сол. 5:18). Тобто і в добрі, і в погані часи ми маємо дякувати. Один із відчутних способів зробити це — жертвувати Богові.

## Це робить нас вдячними

У пожертвах є щось таке, що викликає вдячність у наших серцях. У нас багато причин бути вдячними, як нагадує текст із 1 Хр. 16:34: «Дякуйте Господу,

добрій, бо Він, бо навки Його милосердя!» Про це важливо пам'ятати, коли ми хвилюємося, чи зможемо сплатити орендну плату, іпотеку і при цьому прогнати сім'ю.

## Це поширює Євангеліє

Коли ми жертвуємо, ми показуємо любов Христа. Знову звернемося до апостола Павла: «А Богові подяка, що Він постійно чинить нас переможцями в Христі і запашність знання про Себе через нас виявляє на всякому місці!» (2 Кор. 2:14).

Благодійність — один із важливих способів поширення пахоців Христа по всьому світу.

## Навіть у важкі часи

Це звучить нерозумно, але навіть у важкі часи спершу потрібно віддати Богові, а вже потім іншим. Пожертвування церкві має бути головним пріоритетом. Якщо ми почекаємо до кінця місяця, щоб побачити, «що залишилося», дуже ймовірно, що відповідь буде «нічого».

Не дозволяймо страхам приймати рішення про наші пожертви. Якщо ми зобов'язалися віддавати певну суму щомісяця — віддаваймо!

Ми з чоловіком зазвичай переглядаємо щомісячні церковні пожертвування кожного грудня, щоб побачити, чи зможемо дати більше наступного року.

Регулярність пожертв тримає нас на правильному шляху.

Давайте потрібно шире, від серця. Ісус сказав: «Добра людина із доброї скарбниці серця добре виносить, а лиха із лихот виносить лихе. Бо чим серце наповнене, те говорять уста його!» (Лк. 6:45).

Що скажуть наші пожертви про пріоритети у нашому серці?

Іноді в нас закінчуються гроші, але ми можемо жертвувати іншими способами. Можна приділити свій час тому, хто потребує поради чи допомоги. Можна зайнятися благодійністю, відповідати на телефонні дзвінки в церкві, поки секретар хворіє тощо. Є багато способів, якими можна жертвувати без грошей.

Якщо у вас є якісь таланти, їх можна використовувати як спосіб жертвування замість грошей і віддавати те, що ви можете, — свій час.

І треба також пам'ятати, що ми даємо не для того, аби Бог винагородив нас. Ми віддаємо без очікування отримати щось навамі.

Пожертвування — важлива складова нашого християнського життя, і навіть коли наша фінансова скарбниця мізерна, потрібно продовжувати давати Богові. Фактична сума не така важлива, як бажання віддавати навіть у важкі часи.

Сара Гамакер.  
crosswalk.com.



# МОЛИТВА В УКРАЇНІ ПІСЛЯ ДОВГИХ МІСЯЦІВ ВІЙНИ

У День Незалежності України євангельські лідери розмірковували над своїми проханнями до Бога.

Рівно через шість місяців вторгнення росії Україна відзначила національне свято. Минулого року 24 серпня безліч людей заповнили Київ, щоб відсвяткувати 30-річчя незалежності від Радянського Союзу.

Цього року українцям наказали не виходити з дому, але вони залишаються нескореними.

**«24** лютого нам сказали: у вас немає шансів. 24 серпня ми кажемо: із Днем Незалежності, Україно!» — підбадьорив націю президент Володимир Зеленський. Президент Джо Байден також підтримав українців, оголосивши про нову військову допомогу в розмірі трьох мільярдів доларів. Американський лідер відзначив «гірке» свято, високо оцінивши стійкість і гордість нації перед обличчям «невпинних нападів» агресора.

Всесвітній євангельський альянс (WEA) закликав до молитви. «У цей день ми хочемо заявити про нашу залежність від Бога, — сказано у зверненні від імені України, — Того, Хто може принести справжній мир у серця кожної окремої людини, кожної родини й навіть цілих народів».

Петиція WEA, до якої приєднався Європейський євангельський альянс, містила молитви про припинення страждань, позбавлення світу від подальших наслідків, посилення реакції Церкви та зміцнення миру за допомогою молитви.

Україна повинна захищатися, уточнили у WEA; але християни мають глибоку надію.

«Протягом усієї історії Бог дивовижним чином змінював безнадійні та жалюві ситуації», — що говориться в петиції.

Як продовження свого березневого дослідження молитов євангелістів України під час війни Christianity Today попросили деяких християнських лідерів пояснити, як війна змінила форму і зміст їхніх молитов і як вони сприймають молитви без відповіді у важкі часи, а ще — як побратими-християни у всьому світі можуть найкраще молитися за них зараз.

Денис Кондюк, завідувач кафедри місіології Української євангельської теологічної семінарії, Київ:

«До вторгнення мої молитви були більше плановими та структурованими. Тепер у них переважають прохання про здоров'я та життя — зі зрозумілих причин. І я бачив, як Бог відповідає, через багато історій визволення з дуже небезпечних ситуацій; але, звичайно, є ще багато тих, хто страждає і вмирає.



Молитва про припинення війни досі залишається без відповіді.

Українці зосередилися на віршах з Біблії, які наголошують на Божій справедливості. А деякі знайшли надію в Писаннях, які обіцяють, що наші страждання дочасні і ми в очікуванні Царства Божого.

Будь ласка, моліться, щоб Бог скерував нас служити там, де це необхідно, і бути сміливими в тому, що ми робимо, — заради перемоги України і встановлення справедливості для тих, хто постраждав і загинув».

Юрій Кулакевич, директор Департаменту зовнішніх та міжнародних зв'язків УЦХВС, Київ:

«Ми всі покликані зростати у Христі, що включає наше молитовне життя. Як пастор п'ятдесятницької церкви «Божий

мир» у Києві, я заохочую наших людей записувати свої молитви та те, як вони отримали відповідь. Їх занадто багато, щоб запам'ятати!

Ще я запропонував ідею молитися щоразу, коли чуємо сирену повітряної тривоги. Тому ми молимося набагато більше, ніж будь-коли раніше. Найчастіше це молитви про захист.

Намагаюся не надто думати про молитви без відповіді — а просто продовжувати молитися! Псалми стали корисним супутником, оскільки Слово Боже підбадьорює, скеровує та зцілює наш дух.

Ці останні шість місяців були жорстокими. Будь ласка, моліться за Боже надприродне відновлення, щоб ми не втрачали зосередженості на спасінні душ і працювали над порятунком життя наших

співгромадян. Якщо Божя сила проявиться, то Україна побачить Божу славу!».

Максим Оліферовський, керівник проекту Multiply Ukraine, Запоріжжя:

«Із початком війни моє молитовне життя стало значно інтенсивнішим.

Моя впевненість в остаточній перемозі Бога над злими силами в Україні зміцнилася знаннями про те, стільки християн підтримують нас у молитві у всьому світі. Будь ласка, моліться, щоб наші церкви продовжували служити нашій нації і щоб Бог припинив страждання та розпочав процес відновлення».

Тарас Дятлик, директор із залучення Східної Європи та Центральної Азії ScholarLeaders International:

«Будь ласка, моліться за тихі ночі та мирне небо. Бог може відповісти, а може й ні. Але ми все одно звертаємося до Нього з проханнями проявити милосердя до нашого народу і Церкви.

Проведіть час із тими, кого любите. Якщо війна приходить, вона розбиває вікна вашої душі, роблячи її сірою і висмоктуючи колір з ваших очей. Убиті ніколи більше не зможуть поцілувати руку дружини, голову дитини чи щоку батька.

Щодня гине 30-50 солдатів, а кількість мирних жителів ми не можемо порахувати. Щодня в колі мого спілкування я чув про когось, убитого росіянами. Нині мої єдині питання: як довго, Господи? Чому, Господи?».

christianitytoday.com.

## АФРИКАНСЬКІ ФІАЛКИ



**Не зациклюйтеся на труднощах і недоліках, але прагніть вирватися із замкнутого кола проблем. Займайте активну життєву позицію і служіть Богу тими дарами, якими Він вас наділив!**

Мільтон Еріксон, покійний нині психіатр, якось поїхав у гості до своїх друзів у штат Мілуоки. Тітка друзів — багата, але вже старенька бабуся — жила у величезному вікторіанському будинку, обставленому антикварними меблями. Друзі дуже турбувалися за неї, бо вона перебувала в депресії, і вмовили Мільтона відвідати її.

Бабуся вирішила показати психіатру весь будинок. Усі вікна зачиняли віконниці. У будинку було темно, похмуро і дуже гнітюче. Потім вона привела гостя до останньої кімнати, де вирощувала чудові африканські фіалки. На прощання лікар сказав господині дому:

- Я зрозумів, у чому річ.
- Про що це ви? — спитала бабуся. Він пояснив:
- Ви не стійка християнка.
- Чому ви так думаєте? — образилася бабуся.
- У вас є великий дар — вирощувати фіалки. І ви не ділитеся ним із ближніми. На вашому місці я пішов би до церкви, взяв список членів і дарував би їм фіалки — комусь на день народження, комусь на весілля, комусь під час хвороби. Я б усім

дарував такі чудові африканські фіалки. Бабуся прийняла слова Еріксона дуже близько до серця. І як тільки він поїхав, почала втілювати його пропозицію в життя. Тепер уже горщики з фіалками стояли в усіх кімнатах. Вона відчинила віконниці, і світло залило будинок. Квітучі фіалки вона дарувала людям, які жили в різних куточках міста. У неї появилася багато друзів, які приходили до неї в гості подивитися на квіти. Життя її сильно змінилося: решту своїх днів вона провела у служінні людям.

Коли Еріксона запитали, чому він не взявся лікувати її депресію у звичний спосіб, лікар відповів: «Мені здалося, що легше розростити ту частину її життя, яку займала африканська фіалка, ніж виполоти депресію з її життя». А потім дістав звідкись стару пожовклу газету і показав їй передовицю із заголовком: «Померла королева африканських фіалок Мілуоки... Тисячі жителів прийшли проводити її в останню путь».

Ця чудова ілюстрація показує, як можна змінити власне життя, щоб воно стало повноцінним і щасливим! Тому: Постарайтеся знайти свою «фіалку» і вирощувати її. Даруйте свій розквітий талант ближнім — для слави Божої! Вирощуючи власні «фіалки», пам'ятайте: якщо світло Божого Слова перекрите, то «фіалки» у вашому житті не зростатимуть!

Говоріть іншим про їхні «фіалки»: заохочуйте і радійте їхнім успіхам.

t.me/notes\_christian.

## НЕВЖЕ ВИ ДОСІ НЕ ЗРОЗУМІЛИ...

**«Невже ви досі не зрозуміли, що якщо ми кудись приходимо, то це назавжди! Ваш народ буде або під нами, або на випаленій, знищеній землі. Тут без варіантів: або ми, або ніхто».**

**Рабсак ковтнув прохолодного напою із кухлика і линуво закінчив: «Слухайте слово великого царя, царя асирійського! Так говорить цар: Нехай не обманює вас Єзекія, бо він не може вас врятувати від моєї руки...»**

Еліякім, син Хілкійї, слухав посла асирійського уважно, а потім усміхнувся і, дивлячись тому прямо в очі, сказав: «Можеш говорити арамейською, ми розуміємо, не говори з нами по-юдейськи вголос народу».

— А хай усі чують. Їм теж треба знати, що опір марний.

«І встав Рабсак, і гучним голосом промовив по-юдейському, і сказав: Слухайте слово царя великого, царя асирійського! Примиріться зі мною і вийдіть до мене, і нехай кожен їсть плоди виноградної лози своєї. Чим довше ви чините опір, тим більше жертв. Не слухайте Єзекія».

— Єзекія — наш цар! — Підвівши голову, зухвало заявив Йоах, син Асафів, канцлер.

— Хто цар? Цей клоун? — засміявся Рабсак. — Який із нього цар? Він тільки й може, що виконувати накази своїх кураторів з-за моря. На кого він сподівається? Думає спертися на Єгипет, на цю тростину надламану, яка, якщо хтось спирається на неї, увійде йому в руку і проколе її. Такий фараон, цар єгипетський, для всіх, хто надіється на нього. Тому єгиптяни й не змогли врятувати інші народи! Де боги Гамату та Арпаду? Де боги Сефарваїму, Гени та Івви? Чи врятували вони Самарію від моєї руки? Покладається на Єгипет заради

колісниць та коней? Ви, недоумки, повинні нарешті зрозуміти просту річ: для війни потрібні порада та сила. А ми історично найгероїчніші герої! Вибачте, так вийшло, — знову криво усміхнувся Рабсак. — До того ж наша армія — найсильніша у світі, наша зброя — найкраща, у нас найшвидші колісничі п'ятого покоління, наші воїни найвоєнніші з усіх убитих.

— Цар наш Єзекія не на силу військову сподівається і навіть не на єгипетську зброю, — заперечив Рабсаку Еліякім. — На Господа, Бога нашого, ми надіємося!

— Що ти городиш? Як ви можете покладатися на Бога, з волі Якого почалася війна? Чи, може, ти думаєш, що ми без волі Господньої пішли на місце це, щоб розорити його? Господь сказав цареві нашому Санхеріву: «Ди на землю цю та зруйнуй її». І наш головний жрець це підтвердив. Запам'ятай, ми найбільш богоборчий народ у світі!

— Богообраний, — тихо поправив Рабсак Тартан.

— Ну, так, я мав на увазі богообраний. Адже всі знають, що тільки у нас духовна духовність; ви ж, вандалі, зруйнували всі наші пам'ятники, скасували висоти, розбили статуї, зрубили діброву, винищили мідного змія. — І, знову звертаючись до всього народу, крикнув:

— Ми все це повернемо, коли візьмемо Єрусалим.

«І мовчав народ, і не відповідали йому ні слова, бо був наказ царя: Не відповідайте йому. І прийшов Еліякім, син Хілкійї, начальник палати, і писар Шевна, і Йоах, Асафів син, канцлер, і роздертими шатами, до Єзекія, і донесли йому слова великого чашника».

Це вільний переклад 18-го розділу 2 Царів. Усі збіги випадкові.

Помоліться за Санхеріва, царя асирійського, бо недовго йому залишилося, вже в наступному розділі відбувається різка зміна сценарію.

Андреас Патц.



№ 9 (216) Виходить щомісяця вересень 2022 р.

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1; тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21 E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк; літературний редактор — Людмила Бендус; технічний редактор — Тарас Пришляк.

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша. Тираж — 15000 примірників. Замовлення № 923.